



SVĚTLO



TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

17. ČÍSLO

3,- Kč

26. PROSINCE 1993

ČAS SE NAPLNIL

"Milovaní synové, prožijte se mnou v neustálé modlitbě a hluboké usebranosti tyto hodiny Svaté noci.

Čas se naplnil.

Po staletí byla očekávána tato událost: hlasy proroků a vyslanců Božích udržovaly zažehnutou pochoděň naděje a očekávání. Běh času a dějin se celý sléval k tomuto neobyčejnému okamžiku.

V této svaté noci má všechno své naplnění.

Já, panna a matka, přivádím na světlo svého Božského Syna; můj nejčistší snoubenec Josef stojí vedle mne a svou osobou zpřítomňuje všechny chudé Izraele; nezdobná jeskyně se stává královským palácem syna Davida, poslaného usednout na jeho královský trůn; pastýři přibíhají, aby přinesli hold prostých a chudých v duchu; chór andělů zpívá a přináší nevinné světlo dětí, maličkých, čistých srdcem.

S jakou nevýslovnou láskou a jemnou něžností ukládám do chudých jeslí svého Božského Syna, Prvorozeného nového lidu Izraele, Jednorozeného Syna Otcova, Mesiáše od věků přislíbeného a očekávaného.

V této svaté noci se uskutečňují proroctví, každá věc má své dokonalé naplnění.

Čas se naplnil.

Prožijte s láskou, důvěrou a velkou nadějí tyto vánoce.

Jsou vánoce 1989. Jsou vánoce roku velmi významného.

Prožijte je se mnou, s Matkou, rodící vás denně k onomu životu, který vám darovalo mé Dítě svým příchodem mezi vás.

Prožijte je s mým snoubencem Josefem v pokorné a učenlivé spolupráci na plánu vašeho Nebeského Otce.

Prožijte je s pastýři, kteří s jásotem přibíhají, s radostí, že i vy jste svědky zvěsti, která ještě i dnes vyhláší pokoj a spásu všem lidem.

Prožijte je s maličkými, prostými a chudými, kteří slouží jako královský trůn pro vládu mého syna Ježíše. Prožijte je s anděly, kteří zpívají božské zpěvy a přináší lásku této ubohé, nikdy tak jako dnes ohrožené a bité zemi.

V duchu hluboké radosti prožijte tyto vaše vánoce.

Neboť čas se naplnil.

Vstupujte již do událostí, které vás připravují na jeho druhé Letnice.

Přibližujte se okamžiku slavného Kristova návratu.

Nedopusťte tedy, aby se vás zmocnil strach, ani smutek, ani prázdna zvědavost, ani zbytečné starosti.

Prožijte s prostotou maličkých každý okamžik tohoto nového příchodu v mém Neposkvrněném Srdci a pracujte horlivě, abyste otevřeli brány lidí a národů Kristu, který přichází.

A otevřte srdce naději, abyste mohli přijmout s radostí zvěst, kterou vám dnes přináším: naplňuje se čas jeho slavného návratu.

24. prosince 1989

(Z knihy poselství, "Kněžím, přemilým synům Panny Marie")



SOUČASNÉ CÍRKEVNÍ STANOVISKO K MEDJUGORJI

Biskupská konference v Jugoslávii jednala o událostech v Medjugorji na svých zasedáních 24. - 26. dubna 1990, 27. a 28. listopadu 1990 a 10. dubna 1991, kdy vydala sdělení pro Vatikán. Pokud jde o nadpřirozený charakter těchto událostí, bylo možno vyslovit tři následující závěry:

1. Constat de supernaturalitate (Jde o nadpřirozený jev).

2. Constat de non supernaturalitate (Je jisté, že nejde o nadpřirozený jev).

3. Non constat de supernaturalitate (Není jisté, že jde o nadpřirozený jev).

Biskupská konference se vyslovila pro poslední výrok. Tento závěr potvrdil rovněž kardinál Ratzinger 28. srpna 1991.

Nový mostarský biskup Radko Perić dne 22. srpna konstatoval, že je v souladu s prohlášením biskupské konference ze dne 10. dubna 1991. Domnívá se, jestliže Medjugorje je dílo Boží, pak nezahyne.

ZVONY NA SVÁTEK MLÁDÁTEK

Na svátek Mláďátek všude ve světě roste tradice připomínky paralely mezi nevinátky zabitými Herodesem a dětmi, které odmítly jejich vlastní matky přivést na svět. Už předloni na Slovensku a loni i na některých místech u nás se v době nejtěžší hodiny Kristovy mezi 14. a 15. hod. 28. 12. rozezněly zvony (dle místních zvyklostí umíráček nebo třeba i všechny), aby připomněly, že v dnešní "pokrokové" době umírá denně hroznou násilnou smrtí více lidí, než ve všech válkách od počátku dějin lidstva dohromady, aniž by jejich neslyšným výkřikům někdo věnoval pozornost. Místy se různými metodami od nástěnek přes letáčky až po relace v místních rozhlasích podařilo informovat o smyslu a účelu uvedené akce i širší veřejnost. V letošním 12. čísle Oldinu - informátoru olomoucké arcidiecéze - je doporučeno tyto aktivity zopakovat. Nabídnete-li i u vás svému duchovnímu správci, že zazvoníte, jiný že udělá nástěnku a další zas realizuje jiný vhodný nápad a všichni se přitom spojte v modlitbě za odvrácení běsu smrti, který se dnes rozpoutal proti kořenům lidského bytí, jistě u něho najdete pochopení i podporu. Vždyť dokázali-li se loni připojit i bratři evangelíci a pravoslavní, mají katolíci příležitost ukázat, že statistika je jen přesný součet nepřesných čísel. Život teprve ukáže, jak to doopravdy je. Nejdřív je však třeba moci se vůbec narodit. Fam

PRVNÍ VÁNOCE SE SVĚTLEM

Je to poprvé, milí přátelé a čtenáři, kdy dostáváte možnost v klidu a pohodě vánočních svátků vzít do ruky také Světlo a pročíst si ho třeba důkladněji a pozorněji než jindy.

Co přát? Naše vinšování pod stromček bude prosté a zároveň složité. Přejeme Vám, abyste dobře promeditovali, promodlili a prožili úžasnou skutečnost Vtělení Božího Syna a Jeho panenského zrození. To je důležitější než přání zdraví a bohatého Ježíška, jak obvykle zaznívá. Banalita? Hluboký omyl!

Křesťanští panovníci ve středověku měli privilegium zpívat při půlnoční mši svaté Evangelium o narození Páně podle sv. Lukáše: "In illo tempore exiit edictum a caesare Augusto... Za onoho času vyšel edikt od císaře Augusta..." Jinak právo zpívat při mši evangelium příslušelo pouze jáhnům, kněžím a biskupům. Jenom o půlnoční na Hod Boží vánoční to mohli vykonat laici - křesťanští vládcové. To mělo svoji hlubokou logiku. Pozemský vladař podřizuje svoji moc betlémskému Dítěti, které na rozdíl od něho nenosí meč a korunu a nedisponuje zástupy vojska, neboť Jeho království není z tohoto světa. Přesto je ale mocnější, neboť na rozdíl od všech pozemských říší se jedná o království věčné.

Nadpřirozenou moc dokazuje hned napoprvé svým mimořádným příchodem na svět. Není počat tak jako

ostatní lidé. Jeho přesvatá Matka Maria se dovídá od anděla, že Ji zastíní Duch svatý, aniž bude porušeno Její panenství.

Pohnout lidským nitrem dokáže jenom to, co je pravdivé. Samotná sentimentalita Vánoc, při níž jihne i oko zatvrzelého ateisty, ještě nikoho neobrátila. Narození Pána Ježíše je chápáno nevěřícími lidmi jako legenda, mýtus. K tomu žel i my věřící často přispíváme tím, že o Vánocích vedeme mnoho prázdných řečí o lásce, míru a pokoji, jen ne o Ježíši Kristu, vtěleném, z Panny narozeném, ukřižovaném a zmrtvýchvstalém Spasiteli. To první totiž nikde nenarazí. Něco takového i nevěřící vezmou a budou nás chválit, jak jsme dobří a tolerantní. To druhé je "znamením, jemuž budou odporovat".

Zázraky Kristovy - a o Vánocích máme na mysli Jeho vtělení a panenské zrození - nejsou legendou, mýtem, bajkou či symbolickým, bájeslovným vyjádřením nějaké jiné skutečnosti, jak turdili už v 18. století osvícenci a dnes bohužel na Západě též jistí teologové, kteří nejsou a ani nechtějí být ve shodě s autentickou naukou církve. Za tím vším stojí svědectví všech očitých svědků života Páně, kteří pro ně obětovali životy na popravištích a v arénách Neronových. Ne pro
(Dokončení na str. 4)

PROHLÁŠENÍ KARDINÁLA FRANJO KUHARIČE K UDÁLOSTEM V MEDJUGORJI

Dne 7. srpna 1993 odpovídal kardinál Franjo Kuharič na otázky ohledně Medjugorje. Odpovědi byly otisknuty 15. srpna v Glasu Koncila. Pan kardinál vydal následující prohlášení:

"Speciální komise zkoumá tyto události již tři roky a my biskupové jsme přijali Medjugorje jako místo modlitby, svatyni. To znamená, že nemáme nic proti tomu, aby lidé uctivali Pannu Marii způsobem, který se řídí církevní doktrínou a vírou. Vzhledem k nadpřirozené stránce zjevení jsme se vyslovili, že doposud nemůžeme prohlásit, že jde o nadpřirozený charakter. Stále ještě máme důležité výhrady. Proto toto hledisko je ponecháno další inspekci. Církev nespěchá." (Echo of Medjugorje č. 105)

O UŽÍVÁNÍ ROZUMU

Samotným svým rozumem se nemohu přiblížovat k Bohu, svému Pánu. Jenom když plně uznám nadřazenost víry, naděje a lásky nad rozumem a svůj rozum zapojím do jejich služeb, podřídím jej Bohu. Teprve pak se mohu k Bohu přiblížovat a postupně se tak zdokonalovat.

Rozum tedy nevyřazuje, ale podřizuje věcem Božím - nižší věc samu o sobě podřizuje věcem vyšším. Tak dělám jen to, co je pravdivé a dobré. V této podřizovanosti a spolupráci, která je jednoduše pravdivá a správná můj rozum ukazuje svou správnou funkci. -DRV-

TAJEMSTVÍ SVATÉ NOCI VÁNOČNÍ

To jest tajemství svaté noci vánoční že bezmocné Dítě se stává naším Spasitelem.

To jest tajemství svaté noci, že do temnot země září Slunce Spravedlnosti.

To jest tajemství svaté noci, že lidé smutní se mohou rozveselit.

To jest tajemství svaté noci, že Božské Dítě bere náš život do svých rukou, aby jej nikdy z nich nevydalo.

MYŠLENKY SVÁTEČNÍCH DNŮ

25. PROSINEC - SLAVNOST NAROZENÍ JEŽÍŠE KRISTA

Zmíňte se dětem o vánocích a rozzáří se jim oči. Zajiskří to v nich, jakoby se jich dotkl kouzelný proutek. I my dospělí se o vánocích měníme. Jaksi omládneme, shodíme škráloup všednosti, struny lidskosti se v nás rozezní a je nám dobře... Takové jsou vánoční svátky.

Nezůstávejme však na jejich povrchu. Pojdme k jejich kořenům. Vždyť všechny ty prosté a dojmavé koledy, rozzářeny vánoční stromek a kolem něho rodina shromážděná v jednotě a pokoji, to není sentiment ani zvyk. Ten by už dávno vymizel.

V té poezii vánoce vše to krásné vychází z radosti, že Slovo se stalo Tělem a přebývalo mezi námi (Jan 1,14). Bůh se ukázal. Bylo to nevidané i neslýchané. Přišel na tuto zem v lidské podobě. Ještě nikdy předtím neviděl svět, aby Boží syn odpočíval jako dítě v jesličkách, ve špinavé a studené jeskyni, vítaný jen dvěma lidmi a zahříván dechem oslíka a volka.

Přit se o tom, jak je to možné, není podstatné. My chceme oživit svou víru. Rozehřát srdce láskou k tomuto dítěti. Připomenout si, že bez tohoto přesvědčení by vánoce neměly smysl.

Ty svátky trvají jen proto, že trvá a znovu je ožívována naše víra v narození Boha.

Bůh už mnohokrát prokázal, že zasáhl do běhu světa. Ukázal svou moc, když dával Izraelitům Desatero na hoře Sinaj. Projevil dobrotivost, když hladovějícím a žíznivým na poušti poslal manu a ze skály dal vytrysknout obcerstvující vodu. Ale tak jak to bylo s příchodem Krista, to ještě nemělo obdoby.

Jeho narození nebyla potopa, ale přívál lásky. Nebylo to hřmění ani blyškání, při kterém se lidé třásli, jako na Sinaji, ale světlo v němž andělé zpívali Sláva na výsostech Bohu... Neotevřela se skála, aby z ní vytryskla voda, jako tenkrát na poušti, ale Bůh otevřel své vlastní srdce a vydal svého syna světu a tím obcerstvil unavené a žíznivé lidstvo...

To je skutečnost všech skutečností. Jádro veškeré vánoční radosti. On přišel do vlastního, aby ho vlastní přijali. Boží Slovo se stalo tělem, aby mezi námi přebývalo. Pusťme jej dovnitř, do svého srdce a uvidíte, co s námi udělá.

(Podle P. F. Kozára upravil -j-)

26. PROSINEC - SVÁTEK SVATÉ RODINY

"Můj dům, můj hrad" - praví staré přísloví. Hrad může být pevností, která chrání před útokem nepřátel, nebo se může stát věznicí, která sužuje a ponižuje. Není-li láska, chybí životní obsah a vztahy jsou pusté a prázdné.

Rodina tvoří základ společnosti. Bez spořádané rodiny vyrůstá nový druh člověka - člověk spotřební a stádový. A tady to začíná. Přání vlastnit mnoho věcí, vydělat mnoho peněz, nasbírat mnoho vědomostí, odnímat schopnost k odpovědnosti. Kdo nepočítá s Bohem, opomenul základy a nedoceníl kořeny. Nemůže být pevným a plodným.

Svatá rodina má ve svém středu dítě Ježíše, který věděl, kdo je jeho Otcem. V Evangelii čteme: "On jim řekl: 'Jak to, že jste mě hledali? Což

jste nevěděli, že musím být tam, kde jde o věc mého Otce?' Oni tomu slovu neporozumněli" (Lk 2,49-50).

Chceme-li obnovit křesťanskou rodinu, musíme přimět sebe i druhé, aby hledali pravé hodnoty a usilovali o ušlechtilé mezilidské vztahy. Křesťané budou především hledat Ježíše a hájit Boží věc.

Chceme-li obnovit všelidskou rodinu, musíme pochopit poslání dítěte. Ono je požehnáním, je-li chťené a milované. Stává se však prokletím, je-li odmítané a zabíjené. Komu překáží počatí dítě, tomu bude překážet i Ježíš, který pranýřuje dohodu se zlem.

Není jiné cesty k obnově rodiny a společnosti, než v přijetí dítěte a v přijetí Ježíše. A potom Bůh přijme na milost i nás.

(nik)

NÁBOŽENSKÉ POŘADY TELEVIZE O VÁNOCÍCH

24. 12.

Zpěvy u jesliček (pásmo koled a veršů V. Renče)..... ČT 1 18,15 hod.

25. 12.

Půlnoční mše svatá z chrámu Božského Srdce Páně v Praze - Vinohradech..... ČT 1 00,01 hod.

Vánoční bohoslužba Českobratrské církve evangelické (přímý přenos z Blahoslavova domu z Brna)..... ČT 2 10,30 hod.

Orbis musicae (přenos z Arcibiskupského zámku v Kroměříži)..... ČT 2 11,25 hod.

Dětské koledy..... ČT 1 14,50 hod.

26. 12.

Ave Maria gratia (pásmo o svězelském oltáři)..... ČT 3 18,50 hod.

PERIKOPY NA SLAVNOST NAROZENÍ PÁNĚ

V noci:

Iz 9,1-3.5-6

Tit 2,11-14

Lk 2,1-14

Ve dne:

Iz 52,7-10

Žid 1,1-6

Jan 1,1-18

PERIKOPY NA SVÁTEK SVATÉ RODINY

Sir 3,3-7.14-17a

Kol 3,12-21

Lk 2,22-40

VÁNOCE

*Něco je skryto ve vzduchu,
něco je skryto v srdci tvém,
vánoce překročily obzor kalendáře,
na čistém stole prostřeném
znamení ryby se ukazuje*

*ne včera, ale dnes
a zítra znova
na unavený, nařikavý svět,
do temnot ponořené země
přichází Pán*

*nedá se měřit časem
to ticho nesmírné:
noc zázračného Slova,
hodina rozuzlení
příběhu světa
vztazením Boží ruky.*

*Hle, oblaka se otvírají,
rozsvěťte světla,
přichází Pán*

(Anastáz Opasek)

PRÁVA DÍTĚTE NEDOTKNUTELNÁ

Sv. Otec Jan Pavel II. promluvil u příležitosti zahájení VIII. Mezinárodní konference Papežské rady pro pastorační nemocných o právech dětí:

"Práva dítěte se dají shrnout do práva být milován. Společnost nemůže říct, že brání dítě, když jí chybí obnovené vědomí povinnosti milovat dítě, když toto neučiní základem svých iniciativ. Také věda, láska k vědění, má povinnost stát ve službě lásky k nejmenším."

POVOLÁNÍ JAKO PLODY EVANGELIZACE

Papež Jan Pavel II. u příležitosti setkání animátorů katolické charismatické obnovy v Římě řekl mimo jiné: *"Na posledním Světovém dnu mládeže v Denveru jsem hovořil s mladými lidmi o slovech, která Pán adresoval proroku Izajášovi: Koho mám poslat? Kdo půjde? Vztáhli jsme tato slova na kněžská a řeholní povolání v souvislosti s novou evangelizací. Dnes je reálnou skutečností v životě církve, že mnoho těchto povolání se rodí v rozličných spontánních hnutích a společenstvích. Tam vznikají a také dozrávají. Kež vás apoštolát, vaše evangelizace, přináší na tomto poli požehnané plody."*

MILIARDA ANALFABETŮ

Apoštolský nuncius ve Francii arcibiskup Lorenzo Antonetti vyjádřil na konferenci OSN v Paříži lítost Sv. stolce nad faktem, že jedna miliarda lidí v dospělém věku neumí číst ani psát. 95 procent jich žije v rozvojovém světě, především v Asii a Africe. Zároveň mons. Antonetti vyzval k ochraně kultury slabších národů před dominancí silnějších.

ŠTĚSTÍ V NEŠTĚSTÍ

S humorem přijal světicí biskup v německém Essenu Franz Grave vykradení svého bytu neznámými pachateli. Učinil totiž nečekaný a radostný objev: Při důkladné prohlídce bytu v rámci zjištění škody způsobené zloději našel svůj dlouho pohřešovaný osobní průkaz.

ZASTŘELENÍ FRANTIŠKÁNI

Vojska bosenských muslimů zastřelila ve Fojnici ve střední části země dva františkánské kněze Nikicu Milačeviće a Mateho Migiče. Oba zavraždění duchovní se angažovali v mírových jednáních mezi válčícími stranami a charitativní činností.

PRVNÍ VÁNOCE SE SVĚTLEM

(Dokončení ze str. 2)

ideu, nýbrž pro očitě svědectví, jak píše sv. apoštol Jan: *"To je ten učedník, který o tom všem vydává svědectví a víme, že jeho svědectví je pravdivé."*

Žádný zázrak neodporuje rozumu, pokud přijímáme Boha jako Stvořitele a Pána. Proč by On nemohl učinit výjimku z pravidla a narodit se na svět jinak než se lidé rodí? Jaký je to pro Něho problém?

Pro Něho ne, ale pro člověka ano. Spisovatel Huysmans ve své "Pouti lurdské" říká: *"Zázrak je umíráčkem světských vášní, pochopitelně tedy, proč ho lidé nechtějí."* Zázrak Vtělení a panenského zrození nemá příčinu být výjimkou. Přesto - nebo právě proto tím spíše platí - že vánoční pokoj, mír, pohoda a láska jsou opravdové, tvůrčí a trvalé pouze tehdy, když domyslíme úžasnou hloubku Boží lásky, která neváhala vstoupit tajemným a zcela mimořádným způsobem do lidských dějin díky obětavé a do krajnosti jdoucí ochotě prosté nazaretské dívky Marie. A domyslet nebudeme moci, dokud nepřijmeme evangelní zprávy o Zvěstování, Vtělení a Naro-

zení Páně jako pravdivé, jako skutečně historické události. Kež Pán dá na přímluvu Matky a Panny Marie, aby každý z nás letošní Vánoce takto prožil.

Radomír Malý
jménem redakčního kolektivu

Vážení čtenáři,

časopis SVĚTLO i nadále podáváme k přepravě už v pondělí před určenou nedělí. Pokud nedochází včas, je to vina pošty. Jednali jsme dnes s poštovní správou v Olomouci, odkud SVĚTLO v pořádku odchází. Nahlašte nám laskavě korespondenčním lístkem závidy, zdejší ředitelství slíbilo věc vyšetřit.

Pošta nás rovněž upozornila, že letošní předvánoční přetížení je mimořádné. Předem se proto omlouváme těm, kterým jsme poslali objednané knihy, že se zásilky mohou opozdit.

MCM

PROTI SEX-TURISMU

Papež Jan Pavel II. odsoudil tzv. "sex-turismus", který pořádají některé cestovní kanceláře na ostrovy v oblasti Tichého oceánu. Při audienci biskupů z této oblasti si stěžoval, že mezinárodní turismus tímto způsobem podporuje šíření prostituce, požívání drog a hazardních her a přispívá tak ke zhoršování sociálního chování. Pozval biskupy z těchto krajin, aby

posílili pastorační mezi turisty.

Biskup Walter Kasper vyjádřil hluboké politování nad stále se rozšiřujícím sex-turismem německých mužů do Latinské Ameriky: "Je to nesmírná ostuda, že lidé z tak bohaté země jako je Německo zneužívají bídu nezletilých v chudých zemích světa, a tak pro své potěšení ničí jejich budoucí život."

KNA

ODSOUZENÍ POCHYBNÉHO EXPERIMENTU

Američtí učenci Robert Stillman a Jerry Hall oznámili, že se jim podařil pokus tzv. klonování - tzn. rozmnožení dělením 17 lidských embryí a získání dvou nebo tří kopií každého z nich, tedy embryí geneticky totožných.

Vatikánský deník "L'Osservatore Romano" ostře odsoudil tento experiment a poukázal na zásadní stanovisko církve, která odmítá tzv. oplodňování ve zkumavce. "Touha manželských párů po dětech, které

nemohou mít způsobem přirozeným, nemůže ospravedlnit procesy, jež jsou v rozporu s lidskou přirozeností a důstojností..." píše vatikánský deník.

Experimenty na lidských embryích jsou z hlediska katolické morálky absolutně nepřijatelné právě tak jako samotný fakt oplodnění "in vitro" (ve zkumavce). Hlavními důvody jsou jednak nebezpečí, že technika nahradí přirozenost, jednak úmrtnost naprosté většiny takto získaných embryí.

PRÁVO NA ŽIVOT JE ZÁKLADNÍ

V dopise americkým biskupům vyzval Sv. Otec Jan Pavel II. katolíky USA, aby nepolevovali v obraně nenarozeného života. Výslovně vyzval k podpoře protiprotivotného hnutí "Pro Life". Papež doslova napsal: "Obrana práv nenarozených je dnes tím nejdůležitějším v zápase za práva člověka. Katolíci mají morální povinnost snažit se dosáhnout takového zákonodárství, které je ve shodě s přirozeným právem a změnit tyto zákony, jež neodpovídají

pravdě o důstojnosti člověka a jeho nadpřirozeném určení."

Dále Jan Pavel II. dodal, že ho znepokojuje též otázka eutanázie, která "bez ohledu na úmysly zůstává ničemným skutkem", neboť je porušením Božího zákona a uráží důstojnost lidské osoby. Papež také vyzval americké biskupy, aby bránili, podporovali a posilovali krásu opravdové manželské lásky.

Josef Janšta

TOMÁŠEK, I.-II. díl

Konečně je tu onen vytoužený Štědrý večer. Na stole voní smažený kapr, potom se tam objevuje vánočka a nakonec plno cukroví - všechny ty dobroty, které maminka v posledních dnech ukryvala. Tomášek při pečení mamince vydatně pomáhal. Stále zadonil o nějaký kousek těsta. A jak se jenom maminka otočila anebo se vzdálila z kuchyně, už tajně uštipoval z připraveného těsta anebo strčil do pusy ještě teplé cukroví. Když se pak maminka vrátila, otočil se směrem do kouta. Máma však hned věděla, že má plnou pusou. A tak hned začala: "Tomášku, zapívej mi tu koledu, kterou jsme se včera učili!"

Tomášek však s plnou pusou nemohl pořádně mluvit, ne tak ještě zpívat.

"Tomášku, tak už zpívej!" naléhala znovu maminka.

"M, hm, b, mé," snažil se mamince něco vysvětlit chlapec.

A maminka už nečekala, přiskočila k chlapci a poklepala ho po plných tvářičkách.

"I ty jeden malý zlodějíček!" volala

Paříž o vánocích 1993. Kristus chtěl zvědět, jak oslavují lidé svátky jeho příchodu na svět. První své kroky zamíří k dopravnímu strážníkovi na frekventované městské křižovatce. "Pane," ptá se jej. "Co jsou vánoce? Proč lidé toho tolik nakupují na tyto svátky?" "Odkud, prosím vás, jste," ptá se jej policista. "Z Nazareta", odpovídá Kristus. "Prosím vás, kde ta vesnice je?" Po malé chvíli mlčení mu policista stručně odpoví: "Abyste tedy věděl, co jsou vánoce, tak vám to řeknu: Vánoce jsou svátky dětí, a proto jim rodiče kupují tolik dárků! Ale teď se mě již na nic neptejte, neboť vidíte, jaký je tu provoz!"

Druhou zastávku na své pouti po Paříži učiní Kristus v rodině dvou mladých manželů. I tam se slaví vánoce! Z gramorádia zaznívají koledy a a brala syna do náruče.

Ten však jen koulel očima a polykal všechnu tu dobrotu, kterou měl v puse. A jak tak polykal, vypadal jako husa, když se krmí šíškami. Pak však strčil hlavu do mámina klína a myslil si jako pštros, že ho nikdo nevidí.

(kniha "Tomášek I. a II. díl je rozeebraná, dotisk bude v únoru 1994; III. a IV. díl koncem ledna 1994)

manželé se vesele baví. Dávají si navzájem dárky, ale o Kristu se vůbec nezminí. Z nedaleké katedrály zaznějí zvony, zvoucí na půlnoční. "Měli bychom jít též do kostela," pronese žena, "jž jsme tam nebyli ani nepamatuji." "Ale co," namítne muž, "pustíme si bohoslužby z radiového přijímače, který bude vysílat bohoslužby z katedrály. Bude je mít sám kardinál." Zapnou jej a pustí si z gramorádia taneční hudbu a tancují na domácím parketu! Také vánoce!

Potřetí se zastaví Kristus u městské restaurace na náměstí. Velká písma oznamují vánoční nadílku dětem X. okresu. "Děti, děti!" Na ty se musím podívat, řekne Kristus a vejde skleněným vestibulem do krásně osvětleného sálu. Uprostřed stojí velký vánoční strom, ozdobený elektrickými světly a pod ním plno balíčků, přichystaných pro děti. Ale jesličky nejsou vidět nikde, ani není slyšet radostný zpěv koled. Při rozdávání dárků se nikdo dětem nezminí o něm. Pokusí se dostat blíže k dětem a chce jim vysvětlit smysl štědrovečerní nadílky. Ale tu se najednou k němu přitochí malý číšník - pikolík, jak se mu říká, vezme Krista hrubě za rameno a tlačí jej k východu se slovy: "Pane, tady se nežebrá!" Skutečně rychleji a odborněji by nemohl tuto hrubost vykonat ani sluha Herodesa.

Kristus byl smuten. To si nepředstavoval, že lidé po téměř dvou tisících letech budou tak oslavovat jeho příchod na svět. Smuten odchází na městskou periferii. Tam stojí nově vybudovaný kostel a blízko něho velká farní budova, která je jasně ozářena. Nahlédnem oknem do velké světnice v přízemí. Je tam též dětská vánoční besídka. Všude plno chlapců, malých i velkých, většinou ministrantů. Uprostřed světnice je též ozářený vánoční strom a pod ním jsou krásně vyřezávané jesličky. Mladý kněz vypráví o velké lásce Boží k nám a o tom, jak si Pán Ježíš přeje, abychom mu byli za jeho příchod mezi nás vděční. "Zde mi bude dobře," řekne si P. Ježíš a zaklepe na dveře. Vyjde mu otevřít takový malý špunt, střípatý jako jich má každá farnost plno a svým slabým hláskem praví: "Poďte jen dál, pane, u nás se ohřejete." Kristus je mile dojat, ustoupí nepoznan do tohoto společenství. Přistoupí k němu mladý kněz a soucitně se jej ptá: "Je vám zima, pane?" Kristus mu odpoví: "Ano, milý příteli, je mi zima, neboť jsem tak sám" a zvedá ruku k požehnání. Vtom kdosi vykřikne: "Je to On, Kristus zde byl mezi námi."

A od těch vánoček, co Kristus přišel mezi farní mládež na pařížskou periferii, posílá každý rok mladý kněz několik chlapců do malého kněžského semináře, aby již Kristus nebyl o vánocích sám! JF

Jaroslav Olšava

ODHRNOVÁNÍ SNĚHU A ŠTĚDRÝ DEN

Stačí, aby nachumelilo trochu víc sněhu a najednou jsou mezilidské vztahy v háji. Zvláště ve městech bývají chodníky buď kluzištěm nebo se sněh rozšlape na studenou kaši, která promáčí boty a stříká po lídech.

Kdysi, ještě před všeobecnou zkázou a lajdáctvím, každý domovník nebo majitel brzo ráno odhrnoval na chodníku sněh a sypal, aby okoloidoucí občané mohli bezpečně spěchat za svým cílem.

Jistého kněze, který prohazoval cestu ke kostelu a pečlivě zemetal, se ptal návštěvník hřbitova, proč to dělá, když tam ten den nejsou bohoslužby. Dostal tuto odpověď: "Každý slušný člověk před svým obydlím čistí chodník. Kdyby u některého domku ráno nebyl vyházen sněh, měli by sousedé starost, zda třeba domácí neuměl nebo není nemocen a hned by se šli k němu podívat. Já vymetám cestu ke dveřím chrámu proto, že v kostele přebývá Bůh a bylo by smutné nechat k němu zavátou cestu. To by svědčilo o mé nevšímavosti a nedostatků víry. Zároveň to spojuje s pohybem na zdravém vzduchu." Tolik jistý kněz, který mi to pověděl.

Když jsem působil v horách, stávalo se v zimě, že se od silnice vytvořila před kostelem dlouhá závěj. Protože i k faře by byl znemožněn přístup, musel jsem stále vyhazovat sněh. Jednou byla závěj tak vysoká,

že po vyhloubení uličky mi ta sněhová bariéra sahala po ramena. Někdo si pomyslí, jaký to je asi nemotorný kněz, že si nedokázal získat farníka, aby to dělal za něho. Pohraničí, řídce osídlené, není totéž co hustě obydlená obec. Tam si musel duchovní poradit sám s horšími věcmi.

Jednou na Štědrý den jsem uvolnil cestičku, aby byla připravena k půlnoční mši ve dvanáct hodin. K večeru se přihnala skupina lyžařů. Ze silnice bylo vidět, že kostelní vrata jsou pootevřená. Ti sportovci napíchlí lyže do té vysoké závěje a ustoupili dovnitř. Právě jsem vyšel z fary, abych zamykal kostel. Pozdravil jsem se s nimi a otevřel jsem železnou mříž. Mléky se hrnuli za mnou. Rozsvítil jsem na ozdobených stromcích barevné žárovečky a celý Betlém. Stáli tam nehnuté a v hlubokém mlčení. Nezdálo se, že by byli věřící. Je dost možné, že takovou scenerii v životě neviděli. Trvalo to dlouho. Potom se obrátili, jeden řekl, že děkují, zamávali holemi a sjížděli po silnici dolů. Kdyby cesta byla zavátá a kostel uzamčen, projeli by kolem jako okolo stodoly.

V zimě aspoň vyházená cesta nebo zametené schody ke kostelu a v létě otevřený chrám, kde železná mříž brání zlodějům loupit, ale návštěvníkům umožňuje zastavit se na adoraci, svědčí o živé víře duchovního pastýře a o věřící farní obci.

RU 486? V ŽÁDNÉM PŘÍPADĚ!

Spor o pilulku RU 486 se málem stává celonárodní debatou. Samozřejmě většina občanů schvaluje zavedení tohoto antikoncepčního prostředku, který není jen antikoncepčním, nýbrž i abortivním. Nebrání totiž početí, ničí už počatý lidský život. Nelze tvrdit, že s touto skutečností nebyla naše veřejnost obeznána. Byla. Jenže zajímá ji to? Pilulka RU 486 ničí život dvou až třítydenního plodu. Málolterou ženu napadne, že to je člověk, plnohodnotný lidský život. Pro ni je to pouze "zárodek".

Nicméně manželé Wilkeovi, autoři krásné knihy "Člověkem od početí", uvádějí zajímavý poznatek. Když těhotné ženě, která žádala potrat, byl ukázán model, jak její dětátko vypadá, když si mohla ze záznamu poslechnout, jak mu bije srdíčko, když ji promítli Nathansonův film "Němý výkřik", zachycující vlastní průběh interrupce, při níž je tělíčko plodu trháno na kusy, změnila ve většině případů svůj názor a na potrat nešla.

I u nás by mohlo být interrupci podstatně méně, kdyby existovala zákonná povinnost informovat žadatelky o potrat také o těchto závažných skutečnostech.

Tato osvěta u nás chybí, jak na to upozorňuje v Mladé frontě Dnes 17. listopadu Martin Komárek, který, ačkoliv není věřícím katolíkem, má na potraty názory naprosto shodné s katolickou církví. Tím spíše je potřebná osvěta ve věci pilulky RU 486. Věřnost ví, že tento prostředek usmrcuje několikatydenní plod, nikde ji však není ukázáno, ačkoliv věda je toho schopna, jak takové několikacentimetrové dětátko vypadá, jak mu už tlučce srdce apod. Jsme přesvědčeni, že kdyby leckterá žena měla tyto ukázky před očima, pilulku RU 486 by nepoužila. Kdyby je měli před očima také ti, kteří o zavedení nebo nezavedení tohoto prostředku na náš trh budou rozhodovat, podstatně by to ovlivnilo také jejich rozhodnutí.

V Českém deníku 1. prosince Ferdinand Peroutka skvěle polemizuje s falešnou představou, že pilulka RU 486 je "humánní", protože netrhá tělíčko plodu na kusy jako vývěva nebo kyreta. Peroutka poukazuje na to, že při této tzv. "potratové samoobsluze", jak nazývá použití pilulky RU 486, se žena naopak setká s mrtvolkou svého dětátka v tratolišti krve. České ženy a dívky si tak "budou moci dopřát autentický zážitek zabítí vlastního plodu rovnou v obyčejném pokoji". Pane kolego Peroutko, tisknu Vám ruku za tato slova, která nemohou lépe a účinněji varovat před zavedením francouzské pilulky na trh.

Ferdinandu Peroutkovi se dostalo příkrého odmítnutí ze strany vydavatele Českého deníku Josefa Kudláčka, který porušil principy novinářské etiky tím, že vstoupil do diskuse nikoli se svým názorem, ale s arogantním výpadem, v němž označil

postoje křesťanů v záležitostech potratů a antikoncepce včetně papeže Jana Pavla II. za "nestoudnost a pokrytectví". Korunu všemu však nasadila gynekoložka Dr. M. Burdová, která s Peroutkou polemizuje poukazem na případy, kdy vyšetření zjistí pod srdcem ženy mongoloidní dítě. Paní doktorka zpochybňuje, jestli se tento "vadný kus" má narodit. Tato slova jsou strašlivá. Jakmile prohlásíme jakoukoliv skupinu lidí (byť šlo o nenarozené mongoloidní děti) za "vadné kusy" tak, jak se označují výrobky - zmetky v továrnách, spustí se lavina. Zastaví ji někdo? Technika není neomylná, vyšetření před narozením mohou ukázat, že dítě se narodí zdravé - narodí se však mongoloidní. Podle logiky paní Dr. Burdové by měla jeho matka mít právo žádat zákonem povolující jeho usmrcení, šlo přece o omyl, který ji poškodil. "Vadnými

kusy" se snadno můžeme stát my všichni, zůstaneme-li někdy trvale upoutanými na lůžko a odkázáni na pomoc druhých úplně ve všem. Dr. Burdová vypouští džina z láhve, který se snadno může stát hrozbou nás všech.

Jestliže tyto a jim podobné "argumenty" stojí za požadavkem prosazení této pilulky na našem trhu, je to tím vážnějším důvodem, aby se tak nestalo, zvláště když značná část západních států ji zakazuje. Pilulka RU 486 do České republiky nesmí! Proti ní se vyjádřili i naši Otcové biskupové. Nepotřebujeme tyto a jim podobné preparáty, potřebujeme správnou sexuální výchovu a informovanost, jež vede k odpovědnosti a zásadovosti ve vztazích mezi mužem a ženou a k úctě i vědomí nedotknutelnosti každého lidského života: narozeného i nenarozeného.

Radomír Malý

RENOVABIS

Z iniciativy Dr. Kronenberga, generálního sekretáře Ústředního výboru německých katolíků (založen již v r. 1846!) se v listopadu ve Freisingu u Mnichova konala pracovní porada na téma: Výměna názorů na možnosti a šance užší spolupráce mezi laiky a nedávno založenou novou akcí solidarity německých katolíků nazvanou příznačně Renovabis. Zaznívá tu biblické: *Renovabis faciem terrae - obnovíš tvář země*.

Akce Renovabis chce skutečně sloužit obnově zemí zpustošených komunismem. Proto se besedy zúčastnili po dvou zástupcích ČR, SR, Polska, Maďarska, Rumunska a Slovinska, dále zástupci Katolické laické rady Rakouska, zástupci Ackermannge-meinde a Kolpingova díla. Renovabis chce na prvním místě vést dialog. Z dialogu vzejdou iniciativy, které pak ve formě projektů podpoří i finančně. Projekty (z oblasti výchovy a vzdělání) doporučené diecézními biskupy, budou postoupeny zvláštní komisi, která rozhodne o jejich zařazení podle důležitosti.

Sídlem Renovabis je Freising, jeho hlavou biskup Leo Schwarz z Treviru, hlavním ekonomem P. Hillengas SJ., dlouholetý generální ekonom Tovaryšstva Ježíšova. Renovabis vzniklo transformací EHF (Evropského pomocného fondu) ve Vidni, jehož sídlo v dobách komunismu musilo být v neutrální zemi.

Z projevů jednotlivých účastníků zaznívaly obavy z dalšího vývoje, protože obyvatelstvo postkomunistických zemí je zklamáno, že demokracie nepřinesla okamžité zlepšení hospodářských poměrů a slibovaný blahobyt je v nedohlednu. Vědomí lidí je stále zatíženo komunistickým způsobem myšlení, snahou nebrat na sebe odpovědnost, i když právě ta je

pramenem radosti z tvořivé práce.

Po pádu komunismu jsou země středovýchodní Evropy ve stejné situaci jako země západní Evropy po II. světové válce, ba dokonce ještě v horší, protože reálný socialismus trval přes 40 let a zdevastoval opravdu všechno: vzduch, vodu, půdu, budoucnost, ale nejvíc lidskou duši. Marshallův plán však přispěl k rychlé konsolidaci západní Evropy zpustošené válkou. Dnes - naopak - střední a východní Evropě nikdo pomocnou ruku nenabízí (s výjimkou katolických organizací). Západ má v současné době dost svých starostí s dlouholetou recesí a stoupající nezaměstnaností a dokonce z porážky reálného socialismu těží: prodejem nadprodukcí svého spotřebního zboží, výhodným umístěním svého kapitálu, protekcíonismem postihujícím levné východní výrobky (cement, ocel, textil), využíváním levné pracovní síly, nákupem levných výrobků v ČR (jídlo, pohonné hmoty aj.).

Kdyby nám chtěl Západ účinně pomoci, musil by jasně říci: Jsme s vámi solidární, přechodně se uskrovníme, budeme s vámi obchodovat jako rovný s rovným. Ale mezinárodní solidarita, po níž tolik volá papež, zřejmě dosud neexistuje. Bernd Posselt, viceprezident Panevropské unie a německý katolík, říká: "Kromě iniciativ křesťanských a jiných aktivistů přispěl Západ k životně důležitému procesu obnovy ve středovýchodní Evropě žalostně málo."

Podle P. Hillengase SJ., přicházejí na akci Renovabis v současné době neustále dary katolíků z celého Německa. Je potěšitelné, že němečtí katolíci začínají chápat, že solidarita a spolupráce nejsou prázdná slova, ale mají konkrétní křesťanský obsah.

Ing. Cyril Martinek

EKOLOGIE - SOUČÁST EVANGELIZACE

Být knězem, malířem a ekologem v jedné osobě - s tím se nesetkáváme tak často. Pastorační práce kněze s těmito hřívnami nese s sebou zcela mimořádné účinky. Takovým je P. ing. Stanislav Weigel, za komunistické totality tajně vysvěcený kněz, civilním povoláním inženýr - konstruktér. Je terciářem řádu sv. Františka, v současné době též aktivistou Mariánského kněžského hnutí. Ještě za tuhých dob bolševických dával v ilegálních kroužcích mladým lidem exercicie za použití výtvarného umění, dnes objíždí republiku se svými diafonickými pásmi, při nichž seznamuje lid s ideály českých světců a významných osobností katolicismu ve světě. Nikde při tom nechybí jeho obrazy.

Jeden z nich se dostal až do Vatikánu. Otec Weigel, jak jsme informovali v 9. čísle Světla, se účastnil spolu s francouzskou delegací Společnosti na ochranu zvířat audience u Svatého Otce Jana Pavla II. a předal mu obraz znázorňující sv. Františka z Assisi. To bylo důvodem, proč jsme Otci Weigelovi položili pár otázek:

Otče, jaký dojem na Vás udělalo setkání se Sv. Otcem?

"Mohu bez nadsázky říct, že se jednalo o nejkrásnější zážitek v mém životě. Ze současného Svatého Otce vyzařuje jakási podivuhodná atmosféra vstřícné lásky, která sjednocuje. Tomu se nedá odolat. Cítil jsem potřebu vyhovět mu ve všem, splnit jeho přání a řídit se jeho radami ve své další činnosti.

Velmi se mu líbil můj obraz. Když zjistil, že jsem Čech, hovořil se mnou v mojí mateřštině. Řekl, že zná naše poměry a žehná nám. Povzbudil nás, abychom byli věrní odkazu sv. Václava a následovali ho především v jeho pokoře a lásce k druhým lidem. Tak jako sv. Václav sestoupil z výšin svého knížecího úřadu, aby pomáhal chudým a ministroval při mši svaté, tak i my musíme sestoupit z výšin svého pohodlí a egoismu, abychom sloužili potřebným..., to byly myšlenky Svatého Otce.

Dojalo mě též, jak krásný má Svatý Otec vztah k ekologii, jmenovitě k ochraně zvířat. Chápe tuto problematiku jako křesťanskou etiku a považuje nedostatek citu vůči zvířatům za důkaz, že takový člověk není plně schopen ani lidí mít rád."

Hovořil jste o přáních Sv. Otce, která chcete splnit. Jaká to jsou přání?

"Především usilovat o jednotu nás všech, o vzájemné propojení v lásce. Tady chápu, že toto není možné bez Panny Marie, která je Matkou jednoty. Proto současný Sv. Otec je tolik mariánský. Panna Maria je garantem jednoty. Máme-li zdravou úctu k ní ve spojení se Sv. Otcem, biskupy a kněžími, tehdy můžeme nejlépe a nejúčinněji sloužit, tehdy jsme schopni být svědomitě společností a dávat jí zdravou orientaci."

Angažujete se ve věci ochrany životního prostředí. Co může podle Vás udělat v této věci církev?

"Velmi mnoho. Výchova nabízí tolik možností. Tuto problematiku je možno např. zařadit do náboženské výuky na školách. U nás působí v republice více ekologických skupin. Já však jsem

přesvědčen, že pouze světlem víry je možno postihnout příčiny současné ekologické havárie. Pokud obránci životního prostředí neuznávají autoritu Boží, nejsou schopni účinně čelit tomuto zlu. Základem ekologie je totiž Desatero Božích přikázání, které vede k harmonii lidských vztahů proto, poněvadž nejprve působí harmonii vztahů mezi člověkem a Bohem. V tomto rámci stojí i harmonie mezi člověkem a životem i neživou přírodou.

Základem veškeré ekologické aktivity by měla být vděčnost za dary Boží, neboť co jiného je příroda, životní prostředí, ne-li úžasným Božím darem? To je ústřední františkánská myšlenka. Tuto vděčnost nelze vyjádřit jinak a lépe než modlitbou. Tady je třeba se učit jinému stylu života, vpravdě ekologickému, tady prameni humánní vztah člověka ke zvířeti, k rostlině i ke kameni.

Ekologie je součástí kultury. Pro nás věřící je kultura výzvou, aby Evangelium bylo hlášáno tak, aby proniklo člověku až do hloubky, to znamená, aby je naprosto svobodně se všim všudy přijal. To ovšem vyžaduje od toho, kdo je hlásá, maximálně citlivý a ohleduplný přístup, vpravdě kulturní. Ekologie učí citlivému, kulturnímu

přístupu k přírodě - a tím potažmo i stejně citlivému přístupu k člověku. V tom je podle mne rozdíl mezi katolickým hlášením Evangelia a agitací různých sekt. Ty si počínají násilně, tudíž nekulturně, vnucují svou nauku dotěrným způsobem. Katolická evangelizace je - **nebo by měla být** - něčím mnohem jemnějším, něčím, co se nevnučuje na prvním místě silou slova, ale silou chování, postoje k životu, ke světu, k bližním, k přírodě. Nejlepším a nejučinnějším nástrojem takto pojaté evangelizace je umění, což mohu potvrdit na základě vlastních zkušeností: velmi mnoho nevěřících lidí, jimž slova o Bohu a Ježíši Kristu nic neříkala, najednou bylo osloveno obrazem, který shlédli a uměleckým zážitkem. To je kultura v tom pravém pojetí a významu.

Jsem vděčný Sv. Otcovi, že k tomuto nabádá a tomu učí. Není náhodou, že on vyhlásil sv. Cyrila a Metoděje za spolupatrony Evropy. Oba soluští bratři na rozdíl od některých jiných misionářů tehdejší doby pochopili, že hlášení Evangelia nese s sebou jistý typ kultury, to znamená takové, která se projevuje v mezilidských vztazích, jejichž základem je vztah k Božím stvoření, k přírodě."

Za rozhovor poděkoval R. Malý

HORA SVATÉHO KLIMENTA

V neděli 21. 11. na svátek svatého Klimenta papeže se uskutečnila na hoře sv. Klimenta u Osvětman valná hromada Matice svatoklimentské. Jaký je cíl tohoto sdružení? Šíří úctu k zakladatelům svébytného církevního života na Moravě, sv. Cyrila a Metoděje i k pokračovatelům v jejich díle, sv. Gorazdovi a druhům. Usiluje o znovuvybudování chrámu na hoře sv. Klimenta a obnovení duchovního a mnišského života a vytvoření místa ekumenického setkávání křesťanů Východu a Západu.

Jádro Matice tvoří chrámový sbor Proglas, který je možno slyšet v Brně u Nanebevzeří Panny Marie (u Jezuitů) poslední neděli v měsíci po jedenácté hodině dopoledne. Mše je sloužena v jazyce staroslověnském. Členy Matice spojuje víra, že právě na této hoře v bazilice byly přechovávány ostatky sv. Klimenta, čtvrtého papeže. Přinesli je sv. Cyril a Metoděj.

Dr. Miroslav Richter (právnik, legi-slativec) ve svém vystoupení o minulosti hory vyslovil domněnku, že právě tady sv. Metoděj vypracoval střežni

památku právního řádu pro moravské Slované, tzv. Zakon sudnyj ljudem.

Dr. J. M. Veselý OP tu prováděl archeologický výzkum spolu s dr. Hrubým již před lety. Podle prof. Veselého zde působila mnišská komunita: ve 13. stol. augustiniáni, ale předtím to mohli být žáci sv. Metoděje. Klášter i kostel byly zničeny za husitských válek. Později pomalu mizel život i z hory. Ale ještě v přelomu 15. a 16. stol. tady sídlil poustevník. Hora se začala probouzet v minulém století, novodobý život jí vdechli znovuzakladatelé Matice svatoklimentské už v r. 1985, ještě za tuhé normalizace. Tehdy se tu scházeli ctitelé cyrilometodějských tradic svatoklimentských a gorazdovských tajně.

Matice touží postavit zde též památníček těm, kteří se o obnovu hory zasloužili. Je nutno vzpomenout zvláště P. Ludvíka Kazdy, paní Evy Bömové a dalších.

Akademický sochař Otmar Oliva zhotoví pro horu velký svatoklimentský kříž.

František Ráček

Zkušenosti aktivistů Hnutí pro život jak u nás tak i v jiných zemích ukazují, že potratovost té které země je především závislá na její legislativě. Pokud právní řád dostatečně účinně chrání počaté dítě a zdraví jeho matky a zaručuje beztravnost umělého potratu např. jen při vitálních, genetických či juridických indikacích, pak potratový index většinou nepřekračuje 1-2 potraty na 100 porodů. Indikace zdravotnické nebo psychosociální mohou již zvýšit potratovost na 4-30 potratů na 100 porodů. A při sociálních indikacích se potratovost pohybuje již nad 60 na 100. Taková byla potratovost v ČSSR r. 1986 (67,5). Týž rok komunistický režim zbavil nenarozené děti jakékoliv ochrany a prosadil nejliberálnější zákon v Evropě: potrat volný na žádost ženy do 12 týdnů těhotenství. Potratovost prudce stoupla o 34% na 87,4 potratů na 100 porodů v r. 1989, tj. na více než 300 potratem zabitých dětí denně! Porodnost ovšem prudce klesla a to v ČR na nejnižší míru za posledních 200 let (12,4%).

Velmi zajímavou zkušenost má naše Hnutí z dob po "pražském jaru 1968". Tehdy se nám podařilo dosáhnout v zákonodárství ČSSR zpřísnění prováděcích předpisů k zákonu č. 68/1957 Sb. o "umělém přerušení těhotenství" a současně i zlepšení populačních opatření v oblasti sociální a rodinné politiky. Potratovost klesla ze 65 na 100 porodů v r. 1968 na 40 (1975) a počet živě narozených stoupl z 213 tisíc v r. 1968 na 293 tisíc v r. 1975. Díky těmto změnám v legislativě se tedy v letech 1970 - 80 narodilo v ČSSR ročně průměrně asi o 50 000 dětí víc, čili za těch deset let bylo zachráněno před potratem přes půl milionu dětí! Tyto děti se nestaly oběťmi kriminálních potratů; jak špatně předpovídali odpůrci zpřísnění.

Nižší potratovost a vyšší porodnost v SR prozrazují také pozitivní vliv religiozity: Dle sčítání lidu (1991) bylo v ČR bez vyznání 39,7%, ale v SR jen 9,7% občanů. Katolíků bylo v ČR jen 39,4%, v SR však 60,3%. Vztah sledovaných ukazatelů k religiozitě potvrzují i mezikrajské rozdíly: V Severočeském kraji je z celé ČR nejméně katolíků (20,0%) a nejvíce potratů (99,6/100). V Jihomoravském kraji je z celé ČR nejvíce katolíků (56,2%) a nejméně potratů (71,1/100/1990). Čím je nižší religiozita, tím bývá horší i řád hodnot a úcta k životu. A tím je nižší i odolnost vůči náporu zhoubných ideologií (např. tzv. Společnost pro plánovanou rodičovství), vůči byznysu, konzumismu a neodpovědnému sexuálnímu chování. Při vyšší religiozitě se setkáváme se zodpovědnějším regulováním počtů a to přirozeným způsobem manželského života. A naopak: při úpadku religiozity stoupá používání škodlivých a nespolehlivých umělých antikonceptiv, šíří se pornografie, stoupá frekvence a promiskuita pohlavních styků a tím i počet selhání antikoncepce a počet

potratů i pohlavních chorob, včetně AIDS.

Pád komunistického režimu u nás, bohudík, ukončil i růst potratovosti. Tato v ČR dokonce již citelně poklesla z 87/100 v r. 1989 na 77/100 v r. 1992. Již 5 roků opět působí v ČR stovky aktivistů Hnutí pro život, probíhají kurzy výchovy dětí, předmanželské přípravy, kurzy přirozených metod řízení počtů, fungují poradny pro těhotné v tísni atd. Bylo pořádáno mnoho přednášek, rozhlasové a nezávislé i dvě televizní relace. Rozeslali jsme tisíce materiálů Pro život, včetně pěti tisíc výtisků vynikající knihy manželů Willkeových "Člověkem od počětí". Vitáme velmi dobrý pastýřský list biskupů ČR k 25. výročí encykliky "Humanae vitae" a nový opravdu pravověrný katolický týdeník "Světlo". Výzkumy veřejného mínění prokazují nový pozitivní trend: **Loni v červenci se vyslovilo 35% občanů pro zákaz potratů. Letos v červenci již 51%.**

Snaha různých "starých struktur" šířit starý blud o tom, že propagace umělé antikoncepce snižuje potratovost a jejich snaha "zakonzervovat" starý komunistický propotratový zákon pod novým názvem ("o umělém ukončení těhotenství") naráží na rozhodný odpor nejen aktivistů Pro život. Česká vláda však odložila jeho projednávání na příští rok.

Od června t.r. mají některé kompetentní osobnosti v ČR k dispozici náš návrh zásad zákona "o právní ochraně počaté dítěte a jeho rodiny". Šešlo se již mnoho cenných připomínek, které zapracováváme do další verze našich návrhů. Vycházíme z těchto zásad: Potratovost je celospo-

lečenským problémem a proto i řešení tak komplexní problematiky nemůže být v kompetenci jen ministerstva zdravotnictví, ale musí být v nadřazené kompetenci předsednictva vlády a parlamentu. Cílů nového zákona lze dosáhnout pouze za předpokladu současné legalizace celého souboru přírodních preventivních zákonných opatření a to v oblasti 1) výchovy a kultury, 2) propopulační rodinné politiky a 3) poraden pro zodpovědné a přirozené řízení počtů. Avšak cílů prevence, výchovy a poradenství by nebylo možné dosáhnout bez zrušení starého potratového zákona, jehož samotná existence již působí jako nejmocnější a nezhoubnější výchovný a společenský faktor.

Hnutí Pro život v ČR považuje za aktuální též tyto úkoly:

1. Doplnit nový etický kodex České lékařské komory tak, aby ukládal lékařovi péči o lidský život od početí až do přirozené smrti.

2. Poněvadž těhotenství není nemoc a antikoncepce není léčení, je třeba zabránit zneužívání našich daní a nemocenských dávek na financování abortivní antikoncepce a na úhrady miliardových nákladů ročně za téměř 100.000 umělých potratů a všech jejich dlouhodobých následků.

3. Propagátory komercializace sexu je nutné volat ke zodpovědnosti za vzrůstající násilí, kriminalitu, rozvraty rodin a hrozbu AIDS.

4. Varovat před omezováním porodnosti. I z ekonomického hlediska bude pro naše děti a vnuky neudržitelný stav, kdy přibývá důchodců a ubývá ekonomicky aktivních občanů.

Dr. Zdeněk Hejl, Sylva Bernardová

KÁZÁNÍ ARCIBISKUPA TOMÁŠE BECKETA PŘI VÁNOČNÍ MŠI ROKU 1170

"Sláva Bohu na výsostech a na zemi pokoj lidem dobré vůle." Čtrnáctý verš druhé kapitoly Evangelia podle svatého Lukáše. Ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého. Amen.

Milé Boží děti. Přeji si jen, abyste ve svých srdcích uvážili hluboký význam a tajemství našich vánočních mší!

Kdykoli zpíváme mši, obnovujeme utrpení a smrt našeho Pána, a dnes, v den vánoční, tak činíme, abychom oslavili den jeho narození. Takže se ve stejnou hodinu radujeme z jeho příchodu pro spasení lidstva a zároveň přinášíme Bohu jeho tělo a krev jako oběť a zadostiučinění za hříchy celého světa. Právě v tuto noc se událo, že se pastýřům v Betlémě zjevil velký šik nebeských andělů, volajících: "Sláva Bohu na výsostech a na zemi pokoj lidem dobré vůle!" A v celém roce je to především tato hodina, v níž slavíme současně narození našeho Pána i jeho utrpení a smrt na kříži.

Milování, očím světa připadá takové počínání podivným, neboť kdo na světě by chtěl současně truchlit i já-

sat, a to ze stejné příčiny? Buďte přece bývá radost překrytá smutkem, nebo je smutek zaplašen radostí; a tak nám jedině naše křesťanské mystérium dovoluje současně truchlit i jásat z téhož důvodu.

A nyní se na okamžik zamyslete nad významem tohoto slova "pokoj". Nezdá se vám podivným, že andělé zvěstovali mír, kdežto je přece světlé neustále sužován válkami a vlečným nebezpečím? Nezdá se vám, že andělské hlasy a jejich slib byly klam a podvod?

Ale rozvažte, co náš Pán sám řekl o pokoji. Řek svým učedníkům: "Odkazují vám pokoj, svůj pokoj vám dávám." Zdaž tím myslil pokoj, jak mu rozumíme my: Anglické království v míru se svými sousedy, velmožové v míru s králem, hospodář rozpočítavající svůj pokojný zisk u vymeteného krbu, na stole nelepšší víno pro dobrého přítele, zatím co žena zpívá dětem ukolébavky? - Oni mužové, jeho učedníci, neznali takové věci. Vydávali se na daleké cesty, trmáceli se po (pokračování na str. 13)

K VÝCHOVĚ

Součástí výchovy na základních školách jsou i přednášky z oblasti sexuální. Často bývají doplňovány promítáním různých videofilmů. Jako rodič jsem se zajímal, o jaké filmy vlastně jde. Abych měl informaci z první ruky, navštívil jsem jednu přednášející paní doktorku. Ta mi ochotně promítla produkt, který používá na závěr svých přednášek v osmých třídách. Jmenuje se "Poznej a rozhodni" a byl natočen v roce 1982. Kazetu jsem si zapůjčil a seznámil s ní další čtyři rodiče, praktikující katolíky. Shodně jsem dospěli k závěru, že tento film je pro výchovu mládeže nevhodný. Jaké důvody nás k tomu vedly? Za první: Pohlavní styky mladistvých jsou považovány za něco normálního. Za druhé: Zodpovědnost je ztotožňována s důsledným používáním antikoncepčních prostředků a metod. Za třetí: Pravidelné měření teplot u dívek je doporučováno k co nejrychlejšímu zjištění nežádoucího těhotenství, aby bylo možno provést bezbolestný potrat. Výpověď mladistvého, který se svými sexuálními styky začal ve čtrnácti letech uslyšíme bez komentáře, v ukázkách intimních scén sice komentář je, ale pro nás nepřijatelný. V závěru filmu, jak jinak, otec přiznává svému synovi, že se musel ženit. Charakteristickým rysem průvodního slova je to, že zcela schází nebo jsou překrouceny pojmy jako morálka, úcta, věrnost, vůle, krása, sobectví, láska, dobro, zlo. Pro člověka, který nejen ústy ctí mravní řád Desatera, nemůže být zpracování filmu přijatelné. Postaven na chybných předpokladech, točí se děj v bludném kruhu podobně jako západoevropská civilizace. Další díly výchovného cyklu "Drogy" a "AIDS" mohou logicky navazovat.

Uvědomil jsem si, že k našim nevěřícím bratřím máme v této oblasti velký dluh. Nedokážeme zatím mnohdy ani nic nabídnout a přitom působení na mládež znamená ovlivňování budoucnosti národa. Víím, že našich odborníků psychologů, lékařů, učitelů, filmařů není mnoho, ale jsou alternativou a i k natočení dobrého filmu je jich dost. Je zde také příležitost ke spojení sil v ekumenické spolupráci. Pokud by se pro tento účel nenašly peníze na ministerstvu školství, budu první kdo přispěje.

Petr Bujnoch

Jaroslav Olšava

ŠŤASTNÉ VÁNOCE CHUDÝCH

Naše maminka chystala domácí cukroví nejen pro rodinný stromek, ona pamatovala i na koledníky. Vyrůstalo nás v těsném bytě víc než apoštolů. Pomáhat rodičům a mladším sourozencům, to byl nepsaný zákon početných rodin, aby mohly dobře žít. Sobectví dnešních rodin jsme neznali.

Mezi předvánoční radostí a těšením se patřilo sledování cukrářského umění maminky. Pochopitelně jsme jí při tom asistovali a ti malí zase okouněli, čekající, že připálené kousky jim připadnou jako odměna za dobré chování. Vykrájet z perníkového nebo jiného uváleného těsta plechovými formičkami roztočivých tvarů cukroví, klást na plechy a přikládat do plotny, to se nám velice líbilo, vždyť to bylo jenom jednou v roce.

Po večerech maminka cukroví natírala bílou nebo čokoládovou polevou. Na koupenou kolekci nebylo peněz, proto si maminka vyráběla cukroví z domácí čokolády a my jsme výtvoři obalovali barevným staniolem. Pro koledníky připravila velkou slaměnku cukroví a o našich kolednicích chci vyprávět.

Na Štědrý večer bývalo tiché a zasněžené náměstí najednou probuzeno z podřimování mohutným práskotem biče a zvukem mnoha zvonků a rolniček. To náš hrobník vedl stádo oveček do Betléma. Byl to mistr, jak on dovedl mocně roztočit dlouhý bič na krátkém držadle, potom jím trhnul a byla rána jako z děla. Okolo sebe měl velký houf dětí z chudých rodin, kde bylo více hladových kříků a malé příjmy. Děti zvonily, zastavovaly se u dveří zámožných občanů, zazpívaly koledy a domácí jim nosili kousky vánočky, cukroví, ovoce a drobné mince. Když to stádečko obešlo celé náměstí, vrátilo se s dárky domů. Do jiných částí a uliček městyse děti nechodily, to si nechaly až na svátek svatého Štěpána. Měli jsme s koledníky dohodu, že naši, ač chudou rodinu, nevynechají. Maminka vyšla sama před vrata a ze slaměné ošatky štědře rozdávala dětem cukroví a jablíčka. Tak se stalo, že i chudí podělovali ještě chudší, radost se násobila a sladce se usínalo, protože nebyly mrzutosti z dárek, ale vláda spokojenost s málem.

Na svátek svatého Štěpána to děti chudých rodin braly dům od domu. Byl to den koledníků a žádné dveře se před nimi nezavíraly. Koledníci si rozdělili

rajóny, takže nikoho nevynechali a vzájemně si nevstupovali do cesty. To byly ještě časy, kdy se zpívalo bez drahých kytar a jiných nástrojů, kdy se používalo toho, čím obdařil Pán Bůh i chudé, totiž hlasu. Děti z takových rodin uměly zpívat dojmavě, ba tklivě. Škoda! Utichly jejich hlásky a zavřely se lidské příbytky i lidská srdce. Koledníci se zastavovali a naše ošatka s cukrovím se prázdnila. Kde asi zůstala ta velká chlebová ošatka? Maminka zadělávala doma těsto na chléb a my jsme tři ošatky se syrovým těstem nosili dvakrát týdně k pekaři a odpoledne jsme běželi pro upečený chlebiček. Bývala to veselá cesta. V zimě nás horký bochník hřál na hrudi a my jsme mohli celou cestu cítit nenapodobitelnou vůni domácího chleba.

Před svátkem Tří králů a v ten den chodili koledovat hoši místní i přespolní. Vidět tři krále v chumelenici nebo jak spěchají za mrazu dům od domu, to bylo něco pro diváky. Ti chlupci se předváděli v reprezentování svatých monarchů. Měli sice jen bílé košile na zimním obleku, ale královské koruny byly různé zdobené i tvarované a to jim získávalo respekt i oblibu. Když u domovních dveří zahlaholili: My tři králi, my jdeme k vám - štěstí zdraví vřemšťujeme vám atd., vyběhli jsme před stavení a naslouchali tam pěkně nastrojeným mudrcům od Východu. Měli s sebou pokladničku a do ní dostávali drobné penízky a do ranců něco na zub.

Koledníci zmizeli, koledy už venku nezní, tradice se vytratily a byly nahrazeny umělinou bez osobní účasti člověka. Jsou to již projevy anonymní, vyráběné víceméně za účelem zisku. Kontakt člověka s člověkem byl přetržen. Ti malí koledníci z chudých rodin dávali o sobě vědět písničkou jako když ptáčci zpívají a dobrý člověk jim za tuhé zimy nese něco na zob do vymeteného krmítka. Podobně nosili občasně těm chudým písničkářům dárky a tak se množila radost a štěstí. Lidé dávající s citem a štědrostí zasévali si do srdce semínka, z kterých vyrůstala trvalka nikdy nevodnoucí: radost, že jsme podarovali, a v kolednicích zase štěstí, že jim bylo porozuměno a že si domů nosili výslužku na několik dní. Co asi roste nyní v sobeckých duších a jen pro sebe žijících rodin? Rostou tam krápníky jako v krasových jeskyňkách. Jsou tvrdé a studené.

(Dokončení z minulého čísla)

IX. Zpytování svědomí podle Nového zákona

Mnoho křesťanů používá při zpytování svědomí před zpovědí zpovědního zrcadla. Přitom takoví, kteří mají dobré povahové dispozice a vedou život málo vystavený nebezpečím, přicházejí někdy do nesnázi: nevědí, v čem spočívá jejich vina. Jestliže dvacetiletý mladý člověk při zpytování svědomí nezjistí nic jiného, než že se během posledních čtyř neděl jednou pohádal s bratrem, jednou mlsal, pak toto ještě není ta vina, kterou by mu Bůh vytkl, kdyby náhle zemřel a přišel před Jeho soud. Naše zpovědní zrcadla často nestačí k tomu, aby nám ukázala naši nejskrytější vinu a proto mohou mást.

1. Nejsou v nich uvedeny všechny špatné činy. Pár příkladů: Muž poručí dané slovo; chlapec vidí, jak jiný hoch na ulici bere jeho sestře hračku, a nepomůže jí z lhostejnosti nebo zbabělosti; mladý muž lehkomyslně a věroломně zanechá dlouholeté známosti s děvčetem; dítě kazí jiným dětem hru.

2. Ve zpovědních zrcadlech bývají uváděny špatné činy, méně však špatná opomenutí. Určitě však na soudě bude u mnoha křesťanů hlavní vina odhalena zde, zvláště u některých opatrných lidí z měšťanských kruhů, kteří sice nemají na svědomí žádný hrubý přestupek, ale objeví se před Bohem s prázdnyma rukama. Při líčení posledního soudu (Mat 25) uvádí Ježíš jen rozsudky na základě opomenutí: "Byl jsem hladov a nenasytili jste Mě..." Přitom jsou tyto "skutky milosrdenství" jen příklady toho, co člověk nemůže opomenout. "Hřivny", které nám byly svěřeny a za něž nese me odpovědnost, mají mnohem širší dosah. Odpovědnost za Boží království, nedostatek zápalu, pocitu odpovědnosti, vypětí, ducha modlitby atd. - to vše jsou věci, které ve zpovědním zrcadle nemohou být úplně vyjádřeny.

3. Zpovědní zrcadlo je pomůckou sebezpoznaní pro účely zpovědi; proto uvádí přestupky, ne však "špatné základní postoje", nedostatky a nedokonalosti smýšlení, které mohou být těžší než pojmenovatelný vnější čin. Některé tyto nedostatky byly ozřejmeny v kapitole o modlitbách rozhodování.

4. Vedle prohřešků proti řádu ve světě nedávají zpovědní zrcadla dost podnětů k zpytování se co do osobního vztahu k Bohu. Co jim v tomto směru chybí, lze ukázat na podobnoství o farizeovi a celníkovi (Lk 18). Farizej by snad mohl u všech otázek zpovědního zrcadla říci: proti tomu jsem se neprohřešil. Neboť svou pýchu a svůj opovážlivý soud by jako takové nepoznal, jelikož svůj soud pokládá za správný. Rozhodně by se

ze zpovědního zrcadla nedověděl, jak zvrácený je jeho vztah k Bohu, zatím co právě tento nedostatek byl důvodem, proč ho Ježíš odsoudil. Farizej neví nic o milosti. Nemá ponětí o Boží svatosti, nýbrž myslí si sebejistě, že Bůh s ním musí být náramně spokojen, vždyť přece "všechno" udělal. Neví nic o Boží lásce, která ho vybízí k odpovědi a k napodobení, nepostřehuje vůbec prázdnotu svého života, v němž není hluboké úcty k čemukoli vyššímu, nepostřehuje, že jeho vztah k Bohu je cosi právnicky nebo obchodnický suše věcného a že mu chybí milující a klanějící se podrobení Bohu. I celník, který mnoho chyboval, ale toto ústřední má, je stavěn výše než on, dokonce odchází ospravedlněn domů. Ale právě o těchto ústředních věcech se obyčejně zpovědní zrcadla nezmiňují.

5. Naše zpovědní zrcadla by nestačila ani člověku Starého zákona. Vykoupeným dětem nebeského Otce a jejich povinnostem, které vyplývají z jejich nového povolání a důstojnosti, už teprve nestačí.

Není možné zachytit celý mnohotvárný život ve zpovědním zrcadle a to pak jako zrcadlo podržet před křesťanem. Při zpytování svědomí se musíme vůbec nejprve podívat na svůj život a zkoumat, kde jsme jednali proti hlasu dobra nebo proti poznání svědomí a kde se tedy musíme cítit vinni. Zpovědní zrcadlo pak má spíše za úkol pomoci paměti a přezkoušet úplnost.

Jako podnět k pravdivému poznání viny uvedeme zde některé věty z evangelia. Mohou nám pomoci odhalit naše nedostatky. Ukazují nám, jak daleko jsme od Kristova obrazu a od Jeho obdarovávající a milosrdné lásky. Pomáhají nám poznat náš skutečný stav před Bohem, abychom nežili v klamu a neprocitli z něho s úděsem teprve v hodinu soudu. Nejsou však zaměřeny v první řadě k vyznání při zpovědi, nýbrž především k správnému posouzení našeho vlastního já před Bohem. Stěží můžeme uvést ve zpovědi všechny chyby, které takto poznáme. Co z nich vybereme, to je ponecháno úsudku a duchu kajivosti každého jednotlivce a také míře pochopení našeho zpovědníka.

Ne všechny nedostatky, které takto zjistíme, jsou také vinou a hříchem. Ukazují spíše naši ubohost před Bohem a bohatství Boží dobroty a zároveň nám naznačí cestu, kde a jak máme dále růst a zrát vstříc svému nebeskému Otci. Při takovémto zkoumání vlastního nitra bude pak také svátost pokání moci účinně na člověku projevit svou skutečnou obnovující sílu.

1. "Nikdo nemůže sloužit dvěma pánům" Mat 6,24. "Ne každý, kdo Mi říká Pane, Pane, vejde do nebeského království, nýbrž ten, kdo plní vůli

Mého Otce v nebesích" Mat 7,21. "Milujete-li Mě, zachovávejte Má přikázání" Jan 14,15. "Kdo miluje otce nebo matku více než Mne, není Mě hoden" Mat 10,37.

Existuje něco, co by mohlo nade mnou nabyt větší moci než Bůh a Jeho svatá vůle? Mohlo by mě něco přimět k tomu, abych jednal proti jasné poznání Boží vůli?

2. "Beze Mne nemůžete činit nic" Jan 15,5. Myslí jsem si, že bez Krista a Jeho svatého života ve mně mohu vykonat něco, byť sebemenšího, co by bylo opravdu cenné?

3. "Vy jste světlo světa, vy jste sůl země" Mat 5,13 a 14. "Kdo Mne zapře před lidmi, toho také já zapřu před Svým Otcem v nebi" Mat 10,33.

Projevoval jsem se ve svém životě, v slovech i v činech, jako Kristův učedník?

4. "Nestarejte se úzkostlivě, vás nebeský Otec zajistí vš, že toto všechno potřebujete" Mat 6,25 a 32.

Překoná má víra a má důvěra ve stálou Boží otcovskou dobrotu všechen rány osudu?

5. "Ať levice neví, co činí tvá pravice, aby tvá almužna zůstala v skrytě. Tvůj Otec, jenž vidí v skrytě, ti odplatí" Mat 6,3-4.

Stačí mi činit dobro proto, že je to dobro a protože se to líbí Bohu, nebo čekám na chválu od lidí?

6. "O cokoli v modlitbě prosíte, věřte, že obdržíte, a stane se vám" Mk 11,24.

Využíval jsem tohoto mocného Božího příslibu v modlitbě za Boží království?

7. "Staňte se dětmi svého nebeského Otce, který dává Svému slunci vycházet na dobré i zlé a sesílá déšť na spravedlivé i nespravedlivé" Mat 5,45.

Činil jsem dobro tímž způsobem jako Bůh, který s díkem začíná, dříve než Mu někdo cokoli dá?

8. "Všechno, co chcete, aby vám lidé činili, to také činite jim" Mat 7,12. "Milujte se navzájem, jako jsem Já miloval vás" Jan 15,12. "Noste břemena jeden druhého" Gal 6,2. "Miluj svého bližního jako sám sebe" Mk 12,31.

Byl jsem hotov pomoci každému, zvláště bratřím v Kristu, a měl jsem otevřené oči pro svůj úkol vůči jiným lidem? Byl jsem si vědom své odpovědnosti?

9. "Nedávej se přemoci zlem, nýbrž přemáhej zlo dobrem" Řím 12,21. "Modlete se za ty, kteří vás pronásledují" Mat 5,44. "Kolikrát musím odpustit svému bratru? Sedmdesát-sedmdesát" Mat 18,21-22.

Odplácel jsem dobrem za zlo?

10. "Kdo se Mnou neshromáždí, ten rozptyluje" Mat 12,30.

Dával jsem podle svých možností své síly do služeb Kristova království?

11. "Buďte připraveni odpovědět každému, kdo od vás žádá účty z vaší

naděje" 1 Petr 3,15. "Chci, abyste dospěli k plnému porozumění a k poznání Božích tajemství" Kol 2,2. "Oblékněte si nového člověka, jenž se stále zdokonaluje v poznání podle obrazu Svěho Stvořitele" Kol 3,10.

Usiloval jsem o další poznání a pochopení své viry a o to, abych Kristovu nauku stále hlouběji do sebe pojímal a ji uskutečňoval?

12. Písmo svaté nás nabádá i k ranní a večerní modlitbě, jak jsme o ní psali na začátku. "Ať jíte či pijete nebo cokoli jiného činíte, všechno čňte ke cti Boží" 1 Kor 10,31. "Mějte za to, že jste zemřeli hříchu, avšak žijete pro Boha v Kristu Ježíši" Řím 6,11. "Nehledám Svou slávu, nýbrž slávu Toho, kterým Mě poslal" Jan 8,54.

Vstupoval jsem den co den ráno do Božích služeb a namáhal jsem se konat svou denní práci k Jeho cti?

13. a) "Řekneme-li, že nemáme hříchu, klameme sami sebe" 1 Jan 1,8. "Zkoušejte sami sebe, zda stojíte ve víře, zkoumejte sami sebe" 2 Kor 13,5.

b) "Děkujte vždycky za všechno Bohu Otci ve jménu našeho Pána Ježíše Krista" Ef 5,20.

c) "Smířte se s Bohem" 2 Kor 5,20.

d) "Bůh je láska" Jan 4,8. "V tom je láska, ne že my jsme napřed milovali Boha, nýbrž že On nás miluje a že Svěho Syna poslal jako smírnou obět za naše hříchy" 1 Jan 4,10. "Strach se nesnáší s láskou; dokonalá láska zahání strach" 1 Jan 4,18.

ad a) Zkoumal jsem večer co večer před Bohem hodnotu svého denního díla?

ad b) Děkoval jsem Bohu za všechno dobré?

ad c) Litoval jsem zlého?

ad d) Svěřoval jsem se důvěřivě jako dítě do Jeho rukou?

14. "Kde jsou dva nebo tři shromážděni v Mém jménu, tam jsem Já uprostřed nich" Mat 18,20. Kristus praví: "Posvěcují za ně sám Sebe, aby i oni byli posvěceni v pravdě" Jan 17,19. "Kristus je pro mne život" Fil 1,21. "Nebudete-li jísti tělo Syna člověka, nebudete mít v sobě život" 1 Jan 6,53. Máme "dospět k jednotě ve víře a v poznání Boha a vyspět v dokonalého muže a dosáhnout vzrůstem míry Kristovy plnosti... a ve všem vzrůstat v Něho, v Krista, jenž je hlavou" Ef 4,13 a 15.

Byla pro mne nedělní mše největší hodinou týdne, při níž jsem se s Kristem zcela zasloužil Bohu a přijal do sebe Kristova ducha i Jeho tělo? Kdo uvažuje o tomto a mnoha jiných věcech, které jsou podobnými slovy napsány v Písmě svatém, ten ví o své ubohosti před Bohem. Ví však také o bohatství, které od Boha obdržel a které ještě od Něho může očekávat. Naučí se pokoře a vděčnosti. Naučí se však také, za co se opravdu vyplatí prosit pro sebe i pro své bratry: "Hleďte nejprve Boží království a jeho spravedlnost a všechno ostatní vám bude přidáno" Mat 6,33.

ZE SVĚTA ...

* V důsledku nedostatku pohonných hmot na Ukrajině nebyly letos sklizeny 4 miliony tun cukrovky a zůstaly nevykopány brambory z 25 tisíců hektarů.

* Řídící výbor mezinárodní katolické komise pro migraci v Ženevě se obává příštím rokem nové obrovské vlny emigrace z bývalého SSSR, dále z Iráku, Mauretánie, Etiopie, Senegalu, Libanonu a dalších zemí.

* Francouzská vláda v rámci boje proti nezaměstnanosti (12%) připravuje zavedení čtyřdenního pracovního týdne s volným pátkem nebo pondělkem. Počítá však se snížením mezd.

* Ministerstvo zahraničí USA odhaduje, že nejméně 4 miliony občanů bývalé Jugoslávie budou mít vážné problémy s přežitím letošní zimy v důsledku nedostatku přístřeší, paliv i potravin.

* Sto čtyřicet osob bylo popraveno v jednom dni v Číně v rámci boje s kriminalitou. Odsouzení se většinou dopustili hospodářských deliktů.

VÝSLEDKY MODLITBY

Dr. R. Byrd z nemocnice v San Franciscu provedl tento zajímavý experiment: Studoval 100 pacientů, kteří byli přijati na oddělení intenzivní péče s mrtvicí. Rozdělil je do dvou skupin, pod stálou lékařskou péčí. Za jednu skupinu se modlili věřící po celých Spojených státech, za druhou nikoliv.

Modlitební kroužky obdržely jména a stručný popis pacientů. Lékařům a zdravotním sestřím, kteří pečovali o nemocné, nebyl tento experiment sdělen. Když byl výzkum dokončen, skupina, za kterou se jini modlili, měla léčebné výsledky nepoměrně lepší. Tento výzkum po svém zveřejnění vyvolal velký ohlas po celých Spojených státech. Někteří lékaři vyjádřili mínění, že i ošetřující lékaři by se měli za pacienty modlit. Výsledky tohoto experimentu naznačují silu modlitby a také to, že její účinky mohou být "i vědecky" zkoumány. Otec Jiří

KATECHETÉ BUDOU PLACENI

Ministerstvo kultury Slovenské republiky oznámilo katolické Biskupské konferenci, že všichni učitelé náboženství na všech stupních škol, duchovní i laikové, budou dostávat státní plat. Bude však zapotřebí vypracovat speciální učební osnovy tohoto předmětu.

* Chorvatská františkánská provincie se obrátila na OSN s naléhavou žádostí, aby pomohlo vysvobodit pět řeholních sester z kláštera ve Fojnici, kde mezitím muslimští vojáci zavraždili dva františkánské kněze. V dopise Výboru pro uprchlíky při OSN v Ženevě vyjadřuje kongrace své vážné obavy o osud řeholnic, které by chtěly klášterní dům opustit a prosí o pomoc.

KNA

* Leonardo Boff, zastánce teologie osvobození, který v roce 1992 vystoupil údajně pro neshody s Vatikánem z františkánského řádu, uvedl v rozhovoru pro jeden brazilský deník, že již od roku 1981 udržoval "postmoderní vztah" k rozvedené teoložce Marcia Monteiro da Silva Miranda, matce šesti dětí. Tuto ženu poznal na petropolitické univerzitě, kde 20 let přednášel.

KNA

* Korupční skandály v italské křesťanskodemokratické straně nejenže oslabily tuto stranu, ale posílily rovněž tlak sektu ma příslušníky katolické církve. Biskup Sergio Goretti uvedl, že se množí případy "vydírání a psychického násilí". Obvinil především Svědky Jehovovy, kteří používají "pomlouváckou kampaň" a uplatňují nátlakové metody i vůči těm svým členům, kteří se chtějí vrátit do katolické církve.

V převážné katolické Itálii náleží k různým sektám asi 1% obyvatelstva.

KNA/ND

* Yasir Arafat očekává, že palestinský stát bude mít dobré vztahy k Vatikánu a tato spolupráce se bude dále dobře vyvíjet.

* Předseda německé biskupské konference biskup Karl Lehmann odsoudil skutečnost, že při simulovaných haváriích automobilů byly místo manekýnů použity mrtvolky 11 dětí. Označil tuto praxi jako "útok na lidskost" a "urážku úcty k zemřelým". Teolog Johannes Reiter k tomuto případu uvedl, že všechny kulturní národy cítí povinnou úctu k zesnulým, kteří mají právo na posmrtný klid a důstojný pohřeb. "Je to nemyšlitelné", řekl, "že v naší přetechnizované společnosti není jiný způsob na ověřování výsledku než zneužití lidských mrtvol". Vatikán označil pokusy německých automobilek za barbarský čin, který je naprosto neslučitelný s morálkou. Jak uvedl L'Osservatore Romano, každá lidská mrtvola požívá zvláštní úcty a zasluhuje ochranu. Naše svědomí musí ve jménu rozumu a lidské důstojnosti odsoudit každý obchod s mrtvolami, i pro účely transplantací. S mrtvým lidským tělem nelze zacházet jako s "věcí" nebo pouhým "materiálem". KNA

KRITIKA KOHLA

Prezident katolického charitativního díla "Missio" v Německu prelát Bernd Kaut kritizoval spolkového kancléře Kohla za jeho nedávnou návštěvu Číny. Řekl, že "Kohl skládal komplimenty lidem, kteří jsou spoluvinní za masakr na Náměstí nebeského míru v Pekingu před čtyřmi lety..."

TŘIAOSMDESÁT PROCENT...

Lidová demokracie uvedla palcovými titulky: 83 procent katolíček souhlasí s právem na ukončení těhotenství. Otřesné výsledky průzkumu Českého statistického úřadu ve spolupráci s Ústavem pro péči o matku a dítě, financovaného z prostředků rozvojového programu USA. "Specielně proškolené tazatelky" zapsaly odpovědi 4497 žen ve věku 15-44 let.

Neznám sestavu otázek ani způsob jejich získávání a hodnocení. Ale i kdyby to bylo jen 73% katolíček volících raději zabití vlastního dítěte než skřížení vlastních plánů, nebo snad 53%, či pouhých 13%, nutně si musím vzpomenout na Abrahámovu smlouvání s Hospodinem o počtu spravedlivých v Sodomě. A na osud Sodomy.

Nejde mi tentokrát ani o postoj Dr. Radima Uzla, který zabití bezbranného plodu považuje za pouhé "přerušení těhotenství", a jeho zabití před uhnízděním v děloze nepovažuje dokonce ani za to "přerušení".

Bolí mne ta samozřejmost, se kterou se "katolické" ženy hlásí ke své víře stejným dechem, jímž hlásají svou vzpouru a nezávislost na Jeho příkázáních. Přesně tak, jako Eva, žijící kdysi bez utrpení a smrti v bláhobytu ráje, zpychla a zmlsňela.

Na skutečnost ztráty ducha křesťanství, odkřesťanění společnosti upozorňují mnozí již několik desetiletí. Činí tak i Jan Pavel II., např. ve svém poselství k výročí sv. Jana Nepomuckého. Už během 2. světové války upozorňoval psycholog, psychiatr a psychoterapeut V. E. von Gebattel na izolaci, do níž se dostává člověk, který se soustřeďuje na eucharistii, liturgii, farní obec, charitu, církev ve snaze vrátit se k náboženskému životnímu společenství.

Jako lékař vím, že lidské choroby jedinců můžeme léčit pouze tehdy, rozumíme-li kromě příznaků viditelných i příznakům skrytým, a vyléčit je můžeme pouze tehdy, dovedeme-li poznat a odstranit ve vzorci nemoci její mechanismy a hlavně její skutečné a hluboké příčiny. Samozřejmě s pomocí účinných léků a léčebných postupů.

- V této situaci, kdy člověk v celé své společnosti propadá od dob renesance stále větší pyšce, kdy svou velikost si dokazuje rozbitím kamenných desek Desatera, podobně jako Čapkův Adam stvořitel si dokázal svou moc

zničením světa kanonem negace,

- v situaci, kdy si člověk v krátkozrakém odmítání utrpení a požitkářském hedonismu netrpělivě vytváří pomíjivý smysl a vratký cíl svého života.

- v situaci, kdy dochází k neradostnému rozvratu harmonické jednoty jak člověka samého, tak rodiny, společnosti, kultury a znehodnocování duchovního růstu,

- v situaci, kdy majestát smrti byl zbaven hrůzy vyhasnutím citů a psychofarmaky,

- i v této situaci musíme postupovat zhruba stejně. Jen musíme být ještě pokornější než pozemský lékař, který má být podle Hippokrata pouze asistentem přírodních sil a ne jejich likvidátorem.

Tim spíše, že za dva tisíce let trvání mystického těla Kristova známe pravou příčinu své slabosti a skoro dvakrát tak dlouhou svého úhlavního nepřitele. Jako křesťané máme to, co nemají světští lékaři, psychologové, sociologové, politici či ekonomové: Zjevení a zdroj milosti. Můžeme tedy, když už známe příznaky nemoci, s klidným svědomím postupovat rychlejším způsobem, a to opačným směrem: od příčiny k mechanismům.

1. Příčina: Lidské zneužití svobodné vůle dané Bohem jako největší dar Lásky člověku.

2. Mechanismy:

- Pád pyšných andělů. Lucifer, satan, Zlý, ďábel. Nemůže-li ublížit Bohu, touží ublížit alespoň jeho obrazu - člověku.

- Už první lidi úspěšně pokouší pýchou (budete jako bohové) a žádostivostí (krásou plodů poznání). Podle sv. Augustina dvěma hlavními hříchy, ze kterých pramení všechny ostatní.

- *Satan není nekonečný*, a ani jeho vynalézavost není převratná. Má jen tyto dvě hlavní zbraně, které různě obměňuje.

- Od začátku novověku shromažďuje své síly k soustředěnému náporu na církev Kristovu. Po duchovním vzepětí gotiky obrátil v renesanci pozornost k pohanům, v humanismu na práva člověka, v reformaci zpochybnil autoritu, v osvícenství zabsolutizoval rozum, v liberalismu sílu a dravost, v naturalismu vegetativní pudovost. V totalitních ideologiích pozitivismu, scientismu, nacismu a komunismu vytvořil měděného hada, jemuž se člověk klaněl a klaní.

- Nyní, kdy podle některých skončil novověk a začal věk kvantový, atomový, mikroprocesorový či nějaký jiný, umožnila technika a automatizace splnit v dříve netušené míře pyšné lidské plány:

* vymazat Boha i s jeho skandálním křížem

* zrušit jeho tresty za prvotní lidský hřích

* vytvořit nový ráj technických vy-

možností

* odmítnout vraždou potíže těho-

tenství a porodu

* zautomatizovat výrobu bez potu tváře, nejen chleba, ale i dortů

* odstranit strašáka utrpení smrti eutanasií.

- Satanovi se tímto soustředěným náporem, který jsme nedocenili, podařilo rozkoší uspat lidský cit pro hlas svědomí a Boží, technickými úspěchy zatemnit víru, inflaci pošpinit lásku, uspáním zhasit naději, netrpělivostí rozmělnit lidskou vůli a tím vším obrátit žebříček hodnot.

- Z církve zbylo jen malé stádce, které se pokouší zachránit svými zjeveními Panna Maria. Na mysl nám vstupují obrazy Apokalypsy, a kdybychom se trochu více podobali svým prvním bratřím, těšili bychom se na Parusii.

Jak tedy léčit člověka i lidstvo?

Pokoušet se léčit jednotlivé příznaky, symptomy bídý je nutné. i Kristus tak činil. Uzdravoval nemocné, slepé, chromé, malomocné, ano, i mrtvé křísil. Ale na svět přišel proto, aby vydal svědectví pravdě a spasil svět. (Sr. Jan 12.47 a 18.37).

Pokoušet se léčit mechanismy, je rovněž nutné. Kristus také diskutoval s farizeji a vyhnal kupce z chrámu. Ale vidět v tom hlavní cestu k zachráně by nás stavělo do role dělníků rozbíjejících v minulém století stroje jako příčinu své bídý.

Pokoušet se léčit nemocné lidstvo vlastními silami by nás stavělo do role barona Prášila vytahujícího sebe i svého koně za vlastní cop z bažiny. Stavělo by nás na roven těch, kteří už dávno Boha jako Stvořitele a cíl, jako nekonečné Milosrdenství, odepsali.

Jisté je, že na to sami nestačíme. Ale ani všemohoucí Bůh nás nemůže spasit proti naší vůli. Nemůže nám vzít dar, který nám dal. Může nám k němu nanejvýš něco přidat. Ovšem jen za předpokladu, že budeme chtít. Opravdově, vytrvale chtít. Nebudeme-li lhát tehdy, když říkáme: "Buď vůle Tvá!" Ano, buď vůle Tvá. Otče! Vždy a všude, nejen tam, kde se mně to zrovna hodí. Ať jejím plněním oslavím Tvé jméno především já a všichni, kteří nesou jméno Tvého Syna!

Otče, přijď království Tvé!

MUDr. Jaroslav Debeř

KÁZÁNÍ...

(dokončení ze str.8)

vodě i po souši, aby snášeli mučení, věznění, pronásledování, a nakonec zemřeli mučednickou smrtí. Co asi tedy měl na mysli On? Kladete-li si tuto otázku, uvažte, že řekl také: "Takový, jaký vám dává svět, já vám nedávám." Dal tedy svým učedníkům pokoj, ale ne takový pokoj, jaký dává svět.

Uvažujte dále o něčem, o čem jste pravděpodobně ještě nikdy nepřemýšleli. Na hod Boží vánoční neoslavujeme pouze narození a současně smrt našeho Pána, následujícího dne oslavujeme mučednickou smrt jeho prvomučedníka, svatého Štěpána. Pokládáte za náhodu, že den prvního mučedníka následuje hned po dnu narození Ježíše Krista? Rozhodně to není náhoda. Stejně tak současně jásáme i truchlíme i příležitosti narození a utrpení našeho Pána, jásáme i truchlíme v menší míře také nad úmrtními dny mučedníků. Truchlíme nad hrůzy světa, který je umučil, radujeme se, protože byla připočtena opět jedna duše k svatým v nebi ku slávě Boží a k spáse lidí.

Milování v Pánu, nemyslíme na mučedníka pouze jako na dobrého křesťana, který byl zabit, protože to byl křesťana. Nemyslíme naň pouze jako na dobrého křesťana, který byl povýšen do společenství svatých, neboť by to znamenalo jen radost, a ani náš smutek ani naše radost nejsou z tohoto světa. Křesťanské mučednictví není nikdy náhodná událost, neboť náhoda nevytváří světce. Ještě méně se dá křesťanské mučednictví přivodit vůli muže, který se chce stát světcem, tak jako se snad může člověk, který chce a který vynaloží úsilí, stát panovníkem nad lidmi. Mučednictví je vždy Boží úmysl, vycházející z Jeho lásky k lidem, aby je varoval a řídil a aby je znovu přivedl zpět na svou cestu. Nikdy to není úmysl člověka; neboť skutečný mučedník je někdo, kdo se stal nástrojem Božím, kdo svou vlastní vůli odevzdal do vůle Boží a kdo si pro sebe nepřeje již nic, ani mučednickou slávu. Proto tedy truchlí a současně jásá pozemská církev způsobem, který svět nemůže pochopit. Proto jsou také v nebi svatci nejvýše povýšení, protože sami sebe nejlouběji ponížili, a je k nim vzhlíženo ne tak, jak hledíme my, nýbrž ve světle Božství, z něhož mají své bytí.

Mluvil jsem k vám, milé Boží děti, o mučednicích minulosti, protože je správně uvažovat při Kristově narození o tom, jakého druhu je pokoj, který on přinesl, a protože, milé děti, tuším, že už vám nikdy víc nebudu kázat; a protože je možné, že vbrzku budete mít o jednoho mučedníka víc a že ani ten snad nebude posledním. Přál bych si, abyste slova, která říkám, uchovali v srdci a abyste si je někdy v jiné době připomněli.

Ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého. Amen.

(Vánoční kázání je převzato z knihy anglického spisovatele, nositele Nobelovy ceny T. S. Eliota "Vražda v katedrále")

V křesťanském nakladatelství
CESTA

právě vychází:

Marie Holková VĚTRNÝ KŮN

Strhující román z doby vlády krále Jana Lucemburského.

O osudech naivního děvčete Vítky a jejím postupném vyzrání v moudrou a křesťansky statečnou ženu.

Cena 59 Kč, 240 stran.

Tuto a jiné knihy si můžete zakoupit v naší prodejně v Brně, Rašínova 5 (naproti kostela sv. Jakuba), tel. 05/42 21 16 21 a dalších křesťanských knihkupectvích.

Písemné objednávky zasílejte na adresu:

Nakladatelství Cesta,
Vymazalova 4, 615 00 Brno,
tel./fax 05/45 21 64 05.

OBJEDNÁVKY OBRATEM VYŘÍDÍME.

INFORMACE

Mariánská Večeřadla se konají:

1. sobotu každého měsíce
v 16.00 hod.

a pravidelně 3. sobotu v měsíci
v 16.00 hod.

Po tomto večeřadle (cca 17,30 hod.) bude následovat terapie pro zájemce - zvláště nemocné s použitím obrazů P.St.Weigela na téma "Umění žít".

Místo konání v kostele P. Marie Bolestné Na Slupí, Praha 2, zastávka tramvaje "Albertov" č.18 a 24.

IV. SKAUTSKÝ SEMINÁŘ

Areál Salesiánského divadla v Praze - Kobyliších hostil ve dnech 19. až 21. listopadu 1993 na tři sta účastníků IV. skautského semináře o výchově mládeže a formaci vůdců. Seminář byl určen pro frekventanty Lesních škol v Čachrově a na Červeném Hrádku, dále pro vůdce a duchovní rádce oddílů a středisek skautů a skautek s křesťanskou výchovou v ČR. Skoro dvacítka sester a bratří ze Slovenska poctila tuto akci svou účastí a potvrdila, že žádné hraniční čáry na mapách obou našich republik nepřerušují kontinuitu česko-slovenských skautských vztahů. V těchto dimenzích se nesly přednášky všech sedmi lektorů semináře, které byly završeny slavnou koncelebrou bohoslužbou v nedělním předpolední. Hlavním celebrantem byl arcibiskup pražský a primate český - bratr dr. Miloslav Vlk
F. Cigánek

Z DOMOVA ...

* V České republice hostoval americký básník Allen Ginsberg. Je to jeho druhá návštěva naší vlasti. První se uskutečnila r. 1965, kdy byl vyhoštěn pro svou homosexualitu, s níž se dodnes netají.

* Za uplynulý rok byly na území hlavního města Prahy spáchány trestnou činností škody za 4 miliardy Kč. Policie přitom zajistila hodnoty za 130 milionů, což je 3,3 proc. úspěšnosti.

* Předseda KDU-ČSL ing. Josef Lux se vyjádřil, že "ODS již není tou stranou, s níž KDU-ČSL podepsala koaliční smlouvu..."

* Strana přátel piva slíbila urychlení dostavby pivovodu z pivovaru Velké Popovice do Lidového domu v Praze.

NOVÉ SAKRÁLNÍ PROSTORY

Moderní chrám sv. Václava a Anežky České v Hustopečích u Brna vyrůstá na místě gotického chrámu, který byl po zřízení věže přes protesty odborníků 4. září 1962 odstřelem vandalsky zbourán.

Staví se i nový kostel svatého Václava v Břeclavi na náměstí T. G. Masaryka. Nový moderní kostel se třemi věžemi připomíná sepnuté ruce k modlitbě. Vyrůstá na místě původního barokního chrámu z roku 1756, zničeného v listopadu 1944 při bombardování Břeclavi anglo-americkým letectvem. Město je od té doby bez kostela.

V základech obou kostelů jsou kameny posvěcené papežem Janem Pavlem II. při jeho návštěvě Velehradu v roce 1990.
L. Hlaváčková

PRIMICE V BRNĚ

V Brně u sv. Jakuba přijal kněžské svěcení a u sv. Tomáše sloužil svoji první mši svatou P. MUDr. Zdeněk Králík ze sekulárního institutu Schönstattských otců. Novokněz vystudoval v Německu u Schönstattských otců a vrací se opět k nim.

KARMELETÁNI AKTIVNÍ

Apoštolský nuncius Giovanni Coppa vysvětlil novou přístavbu karmelitánského kláštera v Kostelním Vydří na Dačicku. Jde o jediný karmelitánský klášter v České republice. V jeho čele stojí převor P. Vojtěch Kodet. Na území naší republiky žije v současné době dvacet karmelitánů.

MALÁ ČIŇANKA - MUČEDNICE EUCHARISTIE

Neznám její jméno; malé, skromné třináctileté děvčátko, vtělená do brota, jak říkala sestra. A to je vše, co o ní vím, když přišli do našeho města komunisti. Klečel jsem v lavici pro provokativní, modlil jsem se a čekal, co se bude dít. Kdykoli se na ulici ozval hluk nebo byl dán hrubý rozkaz, očekával jsem smrt.

Zatím se však nic nedělo. Druhý den jsem dostal návštěvu. Policie, řekl jsem si. A zachvěl jsem se leknutím.

Nikoliv. Byl to velmi korektní důstojník a mluvil perfektně čínsky. Naše rozmluva byla asi taková: "Pokračujte ve své práci jako dosud." Nabídl jsem mu cigaretu; on se uklonil a s úsměvem zmizel.

V prvních následujících dnech se nedělo nic zvláštního. Vojáci se chovali rezervovaně a se zvědavostí mě pozorovali, když jsem procházel ulicemi. Jediná věc, která mě znepokojovala, byla návštěva tohoto dozorce u mne.

Uplynulo několik měsíců a už jsem si začal na komunistický režim zvykat. Ale zanedlouho se to stalo...

Jednoho krásného letního dne přišel onen dozorce se čtyřmi vojáky do školy. Vstoupili bez zaklepání. "Časy se pro Čínu změnilly," pravil, "a všechny tyto náboženské věci přijdou do ohně. Tak, milé děti, začínáme!"

Zatímco takto mluvil, strhli vojáci ze stěn kříž, svaté obrazy, tabule a sochy. Položili to na lavice. Potom poručili dětem, aby to všechno odnesly do bedny na WC.

Děti se velmi poděsily, váhaly. "Rychleje," řval dozorce, "nebo bude hrát revolver!" Jako před povstáním.

V poslední lavici se krčila malá holčička. Rty měla sevřené, ruce založené a stála nehybně jako socha.

"A ty tam vzadu," křičel dozorce a vrhl se k ní. Oplýval rouháním. "Ber!" vzkypěl muž zlostí. Dítě sklopilo oči, ale nepohnulo se. Ostatní děti stály jako přibité. Smrtný klid. Potom vzal ten voják revolver a střelil do okna. Rána a střepiny skla vyvolaly mezi dětmi slzy a křik. Lidé upozornění zmatkem sem pospíchali a vzápětí stál před školou velký dav. Dozorce pokračoval ve řvání, ale dítě se ani nepohnulo. Jen velká slza skanula jí po tváři. Situace se pro dozorce ztížila. Vzpřimil se, pohlédl do davu a zvolal: "Vyhleďte

jejího otce a přiveďte ho do kostela!"

Když byl kostel plný, přivedli otce toho děvčátka; ruce měl spoutány za zády. Postavili ho upravo k lavici pro přijímající. Dítě do ní násilím vstřčilo. Dozorce si odkašlal a spustil: "Učili jste se, že váš Bůh je mocný a bydlí tady ve svatostánku. Já vám teď ukážu, jak jste se mýlili. Nezmůže vůbec nic. My ho teď botama rozšlapeme a ani se nepohne."

Vojáci přtběhli a zbraněmi vypáčili dvířka od svatostánku. Zavládl úzkostné ticho. Dozorce vzal nádobu s hostiemi, otevřel ji a hostie rozsypal po zemi.

"Rozšlape toho jejich Boha!" komandoval vojákům, a vojáci to udělali.

"Co tomu říkáte?" křičel. Všichni zatajili dech.

"Ještě věříte těm kněžským povídačkám?" Obrátil se na otce toho dítěte: "Podívej se na to a odpověz!"

"Ano," odpověděl otec zcela tiše.

"Odvedte ho!" zařval.

V tu chvíli poddůstojník přistoupil k dozorcovi a něco mu povídal. Ten ho vyslechl a poddal se vyššímu rozkazu.

"Jděte všichni z kostela ven, jen to děvče tady zůstane!"

Zajistili mě a zavřeli do kostelního sklípku na uhlí. Byl tam malý otvor právě k chóru, odkud jsem viděl rozházené hostie a děvčátko, které se s úzkostí opíralo o stěnu. Krátce nato jsem spatřil krásnou mladou dámu, která s úsměvem vstoupila do chrámu. Měla na sobě nádherné šaty a na ruce prsteny a náramky.

"Ubohé dítě," řekla a objala je. "Ubohé děvčátko, co to s tebou ti muži udělali? Pojď se mnou, u mne ti bude dobře. Chceš? Pojď."

Dítě se dalo do vzlykání a padlo jí do náruče. Odešly. Pak jsem už neviděl nic.

V tomto temném vězení jsem zapomněl na den, noc i hodiny... Klaněl jsem se, modlil a spal a měl jsem hlad, žízeň a bolesti hlavy. Kolem bylo mrtvolné ticho. Pak jsem slyšel nějaké zvuky, které se při jiných příležitostech neslyší. Bylo už ráno? Někdo s tichým šramotem otevřel chrámové dveře. Podíval jsem se tím otvorem. Co to vidím?

Ano, ta malá holčička je tady. Váhavě se ubírá do chóru, zastaví

se, ohlédne, postoupí o několik kroků dopředu. Pak si poklekla; uklonila se a s velkou úctou sklonila hlavu až k zemi, uchopila jazykem jednu svatou, zneuctěnou Hostii. Vzpřimila se, rozepjala paže a modlila se. Za chvíli vstala a zmizela. Tento obraz se mi nabízel každé jitro. To byla moje naděje v mém temném vězení. S netrpělivostí jsem vždycky očekával první paprsek jitra a to děvčátko, které přicházelo k svatému přijímání. Jeho krásná postava, jasné a usmívající se oči, pomalé a nesmělé pohyby mě vždycky dojímal.

Jak často přicházelo? Nemohu říct. Ale jednoho rána přišlo opět k svému Ježíši jako vždycky. Pokleklo, rozpjalo ruce a ponořilo se do hluboké modlitby...

Náhle se s velkým rachotem otevřely chrámové dveře a já slyšel divoký řev a pak střelbu. Dítě klevalo, tělíčko bledlo. Opíraje se o ruku klouzalo pozvolna níž a níž a plně bolesti se přisunulo k Hostii - a přijalo. Voják přistoupil blíž a maličkou pozoroval. Pokusila se naposled vzhopit a napřímít, sepnout ruce, ale padla zpět a hlavička temně zaduněla o podlahu. Zavřela navěky oči.

Voják pozoroval dítě a hleděl na hostie... Několik okamžiků zůstal v zamyšlení a nerozhodný. Potom těžkým krokem opustil kostel.

Ještě jsem byl pod bolestným dojmem toho, co se dítěti stalo a pozoroval jsem malou mučednici, když se otevřely dveře mého vězení. Tentýž voják stál přede mnou a pravil: "Pane, jste volný!"

- Poděkoval jsem a pokud možno co nejrychleji jsem se odebral do chóru. Sotva jsem však poklekl před mrtvým tělíčkem, stál ten voják přede mnou.

"Pane," pravil, "kdyby každé město mělo takové děvčátko jako toto, potom by už žádný voják nebojoval za komunismus."

Měl jsem ještě čas malou mučednici pochovat, ale už se na hřbitovní cestě ke mně blížil nějaký muž a vyběhl mě, abych nastoupil do auta. Odvezl mě přímo na hranice...

Převzato:

Nejkrásnější eucharistické zázraky, Petrinum, Čes. Budějovice, 1990

NEBEZPEČÍ Z PRODLENÍ

O tzv. "soukromých zjeveních" se v poslední době hodně hovoří i píše. Mnohé příspěvky na toto téma mají polemický náboj a svědčí o tom, že tento fenomén má své přívržence a své odpůrce. Mezi oba tábory vstoupil Světový katechismus, kterého se dovolává jedna i druhá strana.

Výraz "soukromá zjevení" dali autoři SK do úvozovek, a to jistě právem(1). Je asi nutno diferencovat mezi zjevením, týkajícím se jen jednotlivce a jeho vlastního duchovního života, a mezi zjevením, které přináší závažné poselství pro celou církev, ba i pro celý svět. Stavět se apriorně ke všem "soukromým zjevením" jako k něčemu, co se mě netýká s poukazem, že jde o "soukromou záležitost", asi není namístě.

Dosaďme do schématu, které nám předkládá SK v článku 67 zcela konkrétní fatimská zjevení. Patří nesporně k těm, které církevní autorita i společný smysl pro víru věřících přijali jako "autentické poselství," **Boží poselství, které nám tlumočí P. Marie.** V tom, co z těchto poselství známe, můžeme rozlišit část, která je určena jen vizionářům, od toho, co je adresně určeno Sv. Otci a všem biskupům i všem věřícím. Jestliže od uposlechnutí tlumočené výzvy závisí další osudy církve a světa, sotva lze tato poselství chápat jako soukromou záležitost vizionářů.

Obsahem zjevení jsou obrazy hrůz jednak věčného zavržení, jednak hrůz spojených s další možnou světovou válkou. Funkcí těchto obrazů není vyvolání úzkosti nebo paniky. Jde o hrůzy, jejichž odvrácení je vroucí tužbou P. Marie. Láska a soucit s lidmi ji přiměly, aby své děti varovala a ukázala jim cestu k nápravě. Stejný postoj chce vzbudit i u svých dětí, které mají praktikovat její doporučení ne ze strachu o sebe samy, ale ze soucitu s těmi, kteří se svým způsobem života vystavují nebezpečí jak časných tak věčných hrůz.

Součástí zjevení jsou rovněž prorocké předpovědi, a to jak krátkodobé, tak eschatologické. Všechny krátkodobé předpovědi se splnily. Připomeňme si alespoň velký sluneční záraz z 13. října 1917, který byl předpovězen tři měsíce předem, osvobození Portugalska od zednářského pronásledování a jeho ušetření před hrůzami občanské války a konečně druhou světovou válku, kterou předcházelo podle proctví z 13. 7. 1917 "neznámé noční světlo", jehož pamětníci dosud žijí.

Věrohodnost vyplněných proctví nás opravňuje k přesvědčení, že se mohla vyplnit i ta část proctví, která se týkala včasného obrácení Ruska a odvrácení druhé světové války, pokud by bylo došlo včas k uposlechnutí naléhavé výzvy k obrácení a zasvěcení světa a Ruska Neposkvrněnému Srdci P. Marie. **Bohužel splnila se i jiná slova: "... nechtějí vyslyšet mé prosby. ... Udělají to, ale bude již**

pozdě. Rusko rozšíří své bludy po světě, dojde k válkám a pronásledováním, Sv. Otec bude muset mnoho trpět" (2).

Nezbývá nám, než uznat, že došlo k prodlení, jehož následky byly tragické, a měli bychom z toho vyvodit pro sebe závěry. Proces o věrohodnosti fatimských zjevení byl zahájen až v roce 1922 a trval 8 let do r. 1930. Již v dalším roce zavětil portugalský episkopát Portugalsko Neposkvrněnému Srdci P. Marie. K zasvěcení světa a Ruska došlo až v době, kdy už naplno vzplál požár druhé světové války. Toto prodlení žije v srdcích věřících jako bolestná otázka. **I když oficiální uznání fatimských zjevení přišlo až po 13 letech, bylo ještě dosti času splnit Mariinu úpěnlivou prosbu. Ale my se můžeme zcela oprávněně zeptat: Bylo požadované zasvěcení Neposkvrněnému Srdci a zavedení kajících prvních sobot skutečně podmíněno předchozím oficiálním uznáním fatimských zjevení?** Vždyť úcta k Neposkvrněnému Srdci Panny Marie se oficiálně slavila v církvi již více než sto let. Růženec v dnešní podobě se církev modlí od r. 1569. Kající soboty z úcty k P. Marii zaváděl biskup Anastasius již v 11. století (3). Vyhovět neprodleně fatimskému poselství nepředstavovalo tedy žádné riziko, ani kdyby se pak nepodařilo prokázat nadpřirozený charakter zjevení. Naopak bylo podstoupeno riziko z prodlení, i když nadpřirozený charakter poselství byl nesporný.

K pokusům, jak smést tuto palčivou otázku ze scény, patří zpočívňování významu "soukromých zjevení", při čemž zpravidla nerozhoduje, zda jde o zjevení uznané či dosud neuznané. Skryté nebo otevřené útoky se nezastávají ani před těmi zjevením, která mají v církvi dávno obecnou platnost. I fatimská zjevení jsou napadána. (K hlavním argumentům patří obvinění z integristického tradicionalismu. Tyto výtky

již samy o sobě představují odmítání nadpřirozeného charakteru zjevení.) (4)

Kardinál Tomášek, abychom vzpomněli toho, kdo je nám nejbližší, byl hluboce přesvědčen, že **Medjugorje je pokračováním fatimských zjevení. Kdo se nezaštilil oním apriorním "soukromá, tedy nic pro mne", musí mu dát za pravdu.** Je po zkušenostech s fatimským poselstvím na místě odsouvat medjugorské výzvy k opravdovému obrácení života, k upřímnému pokání a vytrvalé modlitbě, především modlitbě sv. růžence do "soukromé" oblasti? Je na místě diskriminovat ty, kteří se stali apoštoly těchto poselství? Je možno odkládat úkony upřímného obrácení, opravdové zbožnosti a kajivosti a praktického apoštolátu lásky, které vyrůstají z medjugorského hnutí, až po úspěšném skončení církevního procesu? Spíše je na místě obava, že odmítavý postoj k tomuto hnutí se u mnohých nezmění ani po eventuální církevní aprobaci a budoucnost nám chystá nové nepřijemné překvapení způsobené zbytečným prodlením.

Jestliže věřící dnes očekávají od duchovenstva pozitivnější postoj k "soukromým" zjevením, jako je Medjugorje, není to z netrpělivé nedočkavosti, kdy už budou tato zjevení oficiálně uznána. **Ale je tu právě ona oprávněná obava před "nebezpečím z prodlení".** Proč některým vadí, když se lidé obracejí a intenzivněji se modlí? Že je k tomu přivedla poselství Panny Marie, a ne oni? Když už necítí morální povinnost připojit se k akci na záchranu světa, ať alespoň mlčí...

(1) Katechismus der Katholischen Kirche, Oldenburg 1993

(2) Fonseca L. G.: Fatima - Maria hovoří k světu, (česky) 1993

(3) Poiré, F.: La Triple courone de la bienheureuse Vierge Madre de Dieu, Tournai 1850

(4) Scheffczyk, L.: Verheilung des Friedens, Regensburg 1985

-uw-

**NA TOMTO MÍSTĚ JIŽ OD PRVNÍHO ČÍSLA
PŘÍŠTÍHO ROKU 1994 NAJDETE PRVNÍ DVĚ
SOUTĚŽNÍ OTÁZKY SOUTĚŽE SFADOSVAZE
(S FATIMSKÝM APOŠTOLÁTEM DO SVATÉ ZEMĚ).**

**VÝHERCI BIBLICKÉ SOUTĚŽE
POLETÍ 3. 5. 1994 Z D A R M A
S FATIMSKÝM APOŠTOLÁTEM
DO SVATÉ ZEMĚ!**



**ZAJISTĚTE SI PRAVIDELNÝ ODBĚR SVĚTLA
OD NOVÉHO ROKU.**

**JEDEN SOUTĚŽÍCÍ MŮŽE ODESLAT I VÍCE KUPONŮ.
TO ZNAMENÁ VĚTŠÍ NADĚJ
NA JEDNU Z 30 HODNOTNÝCH CEN!**

MARIINA VÁNOČNÍ ADORACE

Spoluvytvořila jsem ve svém lůně lidství toho,
skrže něhož a v němž bylo všechno stvořeno - i já.
Ten maličký, jehož rodím tady v chlévě,
je veliký syn Nejvyššího.
Ten, jemuž právě dávám pozemský život,
je sám život věčný, Život veškerenstva.
Ten, jenž branou mého těla vychází na světlo tohoto světa,
je Světlo světa, od věků na věky.
Toto bezbranné novorozeňátko
je všemohoucí Bůh.
Toto nahé miminečko
odívá nádherou květinou, motýly i krále.
Je ve všem odkázáno na moji péči
a jednou spasí celé lidstvo před smrtí v hříších.
Saje mléko z mých prsou,
ačkoli je živitelem všeho živého.
Nechává se pokládat a zvedat mýma rukama, kam já chci,
ačkoli uvedl do pohybu dění celého vesmíru.
Je odkázán na mě, aby jeho tělíčko bylo čisté,
jednou však očistí duše všech lidí od horší nečistoty.
Důvěřivě hledí do mé tváře,
On, naděje světa.

Ode mě se učí mluvit
Slovo vyslovené nebeským Otcem.
Ode mě se učí znát Boha Otce,
ten, jenž jediný zná Otce.
Ode mě se učí modlit
ten, k němuž a skrže něhož se modlí celé lidstvo
V mé rodině žije jako dítě, které je mi poddáno,
Boží Syn, Hlava církve, Hlava světa.
Pojďte a klanějte se se mnou!
Pojďte a klanějte se Svatému Bohu!
Pojďte a klanějte se Ježíši Kristu,
Spasiteli světa, Vykupiteli člověka!
Věčný Králi na Davidově trůně,
Emanueli,
Synu člověka,
Mesiáši,
Podivuhodný,
Bože,
Kniže pokoje,
Otce budoucího věku,
panenský Synu!

(Zdeněk Fišer)

**SVĚTLO - týdeník Matice cyrilometodějské. Vydává Matice cyrilometodějská v Olomouci v n
datelství Matice cyrilometodějská s.r.o. Olomouc. Sazba a grafická úprava Jaroslav Nov
tisk Matice cyrilometodějská s.r.o. Olomouc. Šéfredaktor PhDr. Radomír Malý. Red
Mendlovo náměstí 1a, Brno, PSČ 602 00. Administrace: Matice cyrilometodějská s.r.o.,
nám. 24, Olomouc, PSČ 771 00. Telefon redakce 05 / 43 32 11 18 kl. 271, telefon adminis
068/ 52 228 03. Podávání novinových zásilek povoleno Oblastní správou pošt v Os
č.j. 2363/93-P/1 ze dne 23. 8. 1993. Objednávky vyřizuje administrace týdeníku.**

*Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila
Litmanová, Medjugorje aj.) se podřizujeme konečnému úsudku církve.*

Postovně uvržováno

Novinově vyplatně

siatel:
e cyrilometodějská s.r.o.
nám. 24
00 Olomouc